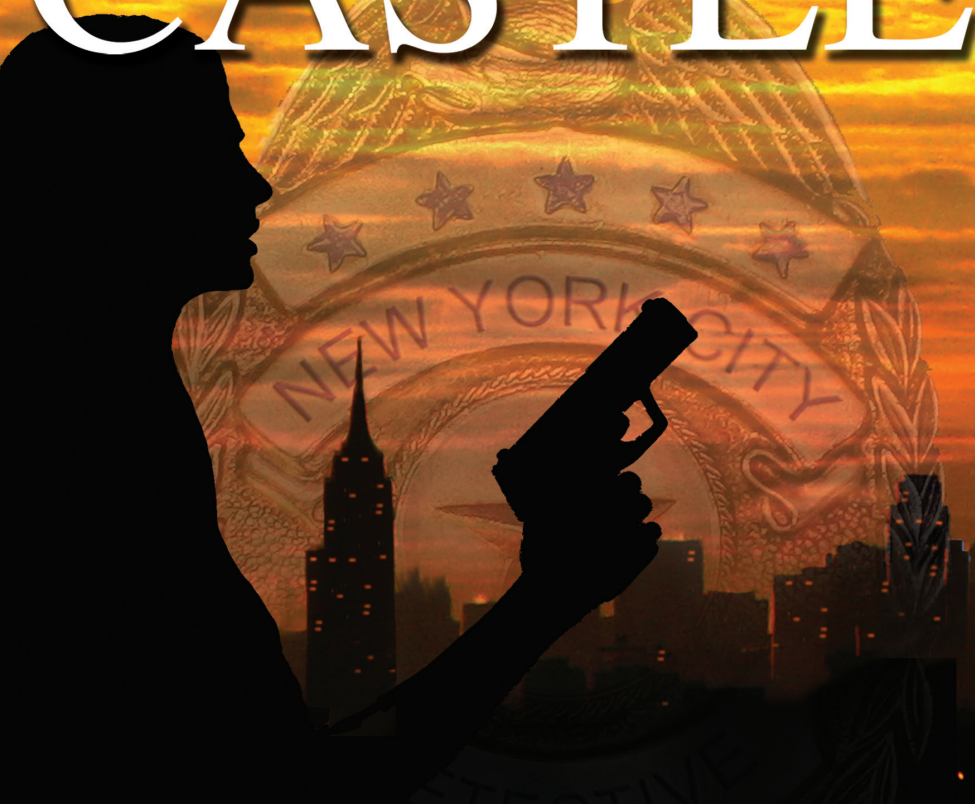

RICHARD CASTLE

„Richard Castle folyamatosan bizonyítja, hogy a thrillerek megírásában éppolyan jó, mint a bűntények megfejtésében. Heat ismét remekel.”

— DENNIS LEHANNE, bestseller szerző

Grand
Selection

HEAT RISES

Hőségriadó

Richard Castle

HEAT RISES

Hőségriadó

Roy Montgomerynek,
a New York-i rendőrség rendíthetetlen kapitányának,
aki mindent megtanított nekem
a bátorságról és a jellemről.

Egy

New York városában az az érdekes, hogy sosem lehet tudni, mi rejtőzik egy ajtó mögött. Nikki Heat gyilkossági nyomozónak éppen ez járt a fejében, ahogy már számtalan más esetben is, miközben leparkolt Crown Victoriájával. Az Amsterdam Avenue-ről nyíló 74. utcában a rendőr- és mentőautók fényei a boltok kirakatait nyaldosták. Nikki azt például tudta, hogy a borszaküzlet ajtaja egy homok- és téglaszínű kövekből kialakított barlangba vezet. A helyiség falaiba Franciaországból importált folyami kövekből vakablakokat építettek, amikben borosüvegek tucatjai pihentek. Az utca túloldalán lévő ajtó Roosevelt idején még egy bank bejárataként funkcionált, most viszont egy csigalépcsőre nyílt, ami az utcaszint alatt rejtőző beltéri baseballkettecek soraihoz vezetett. Az üzlet a profijelölt fiatal baseballjátékosok és a hétvégi születésnapi gyerekzsúrok kedvelt helye volt. Aznap hajnalban, kicsivel négy óra után az utca legjellegtelegesebb ajtaja – egy homályos üvegű, tábla nélküli bejárat, amit csak egy háztartási boltban vásárolt, arany és fekete színű matricákból készített házszám jelölt – a csendes háztömb egyik legszokatlanabb helyszínét rejtette.

Az ajtó előtt álló rendőrtiszt ide-oda lépkedett, hogy ne fázzon annyira. A férfi sötét sziluettje és a bent felállított, ipari erősségű helyszínelőlámpa fénye a *Harmadik típusú találkozások* egyik jelenetét idézte, ahogy átszűrődött az ajtó üvegtábláin. Nikki még negyven méterről is látta a rendőrtiszt leheletét a fagyos levegőben.

Heat nyomozó kiszállt az autóból. Bár a hideg csípte az orrát, és könnybe lábadt tőle a szeme, nem gombolta be a kabátját, csak

gépiesen félrehajtotta, hogy könnyen hozzáférhessen az alatta lapuló pisztolyhoz. Ekkor a hidegtől reszketve megtorpant, hogy végrehajtsa szokásos szertartását: egy pillanatra megállt, hogy tisztelegjen a halott előtt, akivel rövidesen találkozni fog. Nikki Heat minden gyilkossági helyszínen megejtette ezt a rövid, csendes, magányos, ugyanakkor ünnepélyes rituálét. Egyszerű oka volt az egésznek. Ez a szertartás erősítette benne a tudatot, hogy a holttest, legyen áldozat vagy bűnöző, valaha ember volt, és ehhez méltón kell vele bánni, nem pedig úgy, mint egy statisztikai adattal. Nikki mélyet lélegzett. A levegőt ugyanolyannak érezte, mint tíz évvel korábban, hálaadás estéjén, amikor hazautazott az egyetemi szünet alatt, és édesanyját a konyhakövön fekvé találta; brutálisan megkéselték, és a padlón hagyták. Nikki becsukta a szemét, hogy elmerüljön a pillanatban.

– Valami baj van, nyomozó? – A pillanat elszállt. Heat megfordult. Egy taxi állt meg mögötte; a hang gazdája az autó hátsó üléséről figyelte őt. A nő az utast és a sofőrt is felismerte, és elmosolyodott.

– Nem, Randy, jól vagyok. – Heat odalépett a taxihoz, és kezét rázott Randall Feller nyomozóval. – Kerüled a bajt?

– Csak ha muszáj – felelte a férfi olyan nevetéssel, ami Nikkit mindig John Candyre emlékeztette. – Emlékszel Dutchra? – kérdezte Randy Van Meter nyomozó felé bólintva, aki a volánnál ült. Feller és Van Meter a New York-i rendőrség taxis osztagának álruhás rendőrei voltak; egy olyan speciális bűnelhárító egység tagjai, akik sárga taxikban járták New York utcáit. A taxis egységek utcai ruhákba bújt emberei régi vágású rendőrök voltak. Általában véve mindegyiküket kemény fából faragták, senkinek sem hagyták, hogy szórakozzon velük, azt csináltak, amit akartak, és ott, ahol akarták. A taxis egységek szabadon járőröztek, hogy kiszimatolhassák a folyamatban lévő bűncselekményeket, de a precízebb szervezésnek hála újabban már főként azokra a területekre vezényelték őket, ahol megnőtt a lopások, betörések és az utcai bűncselekmények száma.

A volánnál ülő rendőr letekerte az ablakot, és néma bólintással üdvözölte a nőt. Heat azon gondolkodott, a férfi vajon miért vette a fáradságot, hogy ezt megtegye.

– Ejnye, Dutch, hagyd szóhoz jutni a hölgyet! – mondta Feller nyomozó egy Candy-féle kacagás kíséretében. – Szerencsés vagy, Nikki Heat, hogy az éjszaka közepén hívnak helyszínre.

– Egyesekbe egy csepp jó modor sem szorult, ha már képesek éjnek évadján meghalni – mondta Dutch. Heat úgy vélte, Van Meter nyomozónak nemigen lehetett szokása elmélkedni, mielőtt megvizsgált egy holttestet.

– Figyeljetek – mondta a nő –, nem mintha nem álldogálnék még szívesen itt a hidegben, de vár rám egy áldozat.

– Hol van a csatlósod? – kérdezte Feller szembetűnő érdeklődéssel. – Az a hogyishívják író.

Feller újra kivetette a hálóját. Mindig így tett, ha találkoztak, csak hogy megtudja, színen van-e még Rook. Feller hónapokkal korábban kiszemelte magának Nikkit, amikor a nő Rook lakásán megszőkött egy bérgyilkos elől. Miután Heat megküzdött a texasival, Feller és Dutch az első rendőrök között voltak, akik a segítségére siettek. Azóta a férfi egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogy úgy tehessen, mintha nem tudná Rook nevét, és hogy tapogatózzon egy kicsit. Heat nem törődött vele: hozzá volt szokva a férfiak érdeklődéséhez, sőt, nem is bánta a dolgot, ha az udvarlók nem lépték át a határt, de Feller... Egy romantikus vígjátékban inkább bohóc vált volna belőle, mint szerető; inkább volt incselkedő fivér, mint szerelmi partner. Feller nyomozó vicces és kellemes társaságot jelentett, de inkább egy korsó sör mellett egy bárban, mintsem egy pohár Sancerre-t kortyolva a gyertyafényben. Két héttel korábban a férfi egy kéztörlőkből álló gyűrűvel a nyaka körül került elő a Plug Uglies kocsma mosdójából, és mindenkit megkérdezett, hogy nem szeretnének-e ők is ilyen szép előkét.

– A hogyishívják? – ismételte Nikki. – Épp egy megbízást teljesít. – Hogy teljesen világos legyen az üzenet, folytatta: – De a

hétvégén már itthon lesz. – A taxiban ülő nyomozó egészen más-hogy értette a megjegyzést.

– Ez jó hír vagy rossz?

– Jó – vágta rá sietve Heat. Elmosolyodott, hogy leplezze zavarát. – Nagyon jó hír. – Majd pusztán, hogy magát is meggyőzze, hozzátette: – Nagyon jó.

Az, amit Nikki az ajtó túloldalán talált, nem a borászat tiszteletére emelt, zöld üvegekből álló városi szentély volt. A helyiség nem az alumíniuműtők csattanásától és a baseball-labdák tompa puffanásaitól volt hangos. Ehelyett különféle erős tisztítószeres zavaróan intenzív szagának keveréke csapta meg az orrukat, ahogy az alagsorba tartottak lefelé a lépcsőn.

– Hú! – szólalt meg halkán Van Meter nyomozó Heat mögött. Ahogy a nő az utolsó lépcsőfokra lépett, hallotta, hogy Dutch és Feller gumikesztyűt húz. Van Meter motyogva odaszólt a társának: – Ha összeszedek idelelt valamit, addig perelek, míg enyém nem lesz az egész rohadt város.

Az alagsorba érve olyan helyiség fogadta őket, amit csak erős jóindulattal lehetett recepciónak hívni. A vörösre festett téglafal, a műanyag pult és az internetes katalógusokból rendelt székek mind egy kicsi, nem túl fényűző magánedzőterem fogadóhelyiségének képét idézték. A szoba túlsó végében négy ajtó sorakozott. Mindegyik nyitva volt. Közülük három félhomályos szobákba vezetett, ahová csak a helyszínelők által felállított lámpák éles fénye szűrődött be a fogadóhelyiségből. A leghátsó szobát jobban megvilágították, időnként vakuk fénye villant benne. A gumikesztyűt viselő Raley nyomozó az ajtóból figyelte a bent dolgozó helyszínelőket. A szeme sarkából észrevette Nikkit, és odalépett hozzá.

– Üdv az Érzéki Kötelékben, Heat nyomozó – mondta.

Sokéves rendőri tapasztalata azt sugallta Nikkinek, hogy nézzen körül a másik három szobában is, mielőtt a tett helyszínét is

megvizsgálná. Tudta, hogy Raley és az elsőként érkező rendőrök már megtették, de ő is mindegyik ajtón belesett egy pillanatra. A sötétben csak annyit tudott kivenni, hogy a szobák bútorai és felszerelése a megköltözés kellékei voltak, és hogy mindegyik helyiséget más-más stílusban rendezték be. Volt ott viktoriánus budoár, állatjelmezes szerepjátékszoba és egy érzékek eltompítására szolgáló terem. A következő pár órában ezeket mind átkutatják a helyszínelők, és összegyűjtik a bizonyítékokat, de Heat egyelőre megelégedett azzal, amit látott. Felvette gumikesztyűjét és az utolsó ajtóhoz lépett, ahol Feller és Van Meter engedelmesen vártak Raley mögött a sorokra. Ez az ő ügye és az ő területe volt, az íratlan szabályok azt diktálták, hogy neki van elsőbbsége.

A hullát meztelenül találták; a csuklóját és a bokáját egy függőleges X alakú fakerethez, egy úgynevezett András-kereszthez kötötték. A szoba közepén álló szerkezetet a földhöz és a mennyezethez csavarozták. A halott férfi térde összecsuklott, teste ernyedten lógott a keretről, fenéke néhány centire volt a linóleumpadlótól. A férfi súlyát, amit Heat száztíz kilóra becsült, immár nem tartotta az izomzata, így a csuklóbéklyók megfeszültek a feje felett, és merre Y alakba feszítették a karjait.

Feller nyomozó suttogva énekelni kezdte a „YMCA” refrénjét, amit Nikki egy szemrehányó pillantással jutalmazott. A szégyenkező férfi keresztbe tette a kezét, és a társára nézett, aki csak megvonta a vállát.

– Mit tudunk eddig, Rales? – kérdezte Heat a nyomozótól.

Raley átfutott egy jegyzetekkel teleírt lapot.

– Eddig nem sokat. Nézz körül! – Körbemutatott a szobában. – Sehol egy ruhadarab, se személyi igazolvány, se semmi. Zárás után találtak rá a takarítók. Nem beszélik a nyelvünket, úgyhogy Ochoa veszi fel a vallomásukat az irodában. Szerintem azt fogják mondani, hogy ez a hely hajnali egykor vagy időnként kettőkor zár be, és azután jönnek le ide dolgozni. Takarítottak, ahogy szoktak, és amikor látták, hogy ketten maradtak, lejötték ide, a... khm...

– Kínzókamrába – mondta Nikki. – Minden szoba egyedi. Ebben a kínzásra és a megalázásra rendezkedtek be. – Heat észrevette Raley sokatmondó pillantását. – Régebben a bűnüldözésin dolgoztam.

– Én is güriztem ott – felelte Raley.

– Csak én sokkal keményebben. – Heat felvonta a szemöldökét, a férfi pedig elpirult. – Szóval senki más nem volt itt, amikor ráta-láltak a hullára. Láttak bárkit is elmenni innen?

– Nem.

– A recepción találtam egy megfigyelő kamerát – szólalt meg Van Meter.

Raley bólintott.

– Megnézem. – Nikkihez fordult. – A menedzser irodájában van egy zárható szekrény. A takarítók szerint abban rögzítik a biztonsági felvételeket.

– Ébreszd fel a menedzsert! – mondta Heat. – Mondd meg neki, hogy hozza magával a kulcsot, de ne tégy említést a holttestről! Annyit mondj, hogy valaki megpróbált betörni. Nem akarom, hogy idefelé jövet bárkit is felhívjon, és látni szeretném, hogyan reagál a hulla látványára.

Amikor Raley kilépett a szobából, hogy felhívja a menedzsert, Heat megkérdezte a helyszínelő technikust és a rendőrségi fényképészt, hogy találtak-e már valamilyen ruhadarabot, pénztárcát vagy igazolványt a helyiségekben. Előre tudta, mit fognak válaszolni, hiszen mind profin tették a dolgukat, de biztosra kellett mennie. Ha az ember feltételezésekbe bocsátkozik, ahelyett, hogy megbizonyosodna a gyanúit illetően, általában a legegyszerűbb dolgok felett siklik el, ami miatt hézagok maradhatnak a nyomozásban. Heat kollégái azt felelték, hogy nem találtak sem ruhát, sem igazolványt, sem hasonló személyes tárgyakat az addigi vizsgálat során.

– Mi lenne, ha Dutch és én körbejárnánk a szomszédos háztömböket? Hátha látott valaki valamit – szólalt meg Feller nyomozó.

Van Meter bólintott.

– Ilyenkor nem sokan vannak kint az utcákon, de az éttermi dolgozóktól, szemétszállítóktól, futároktól és hasonlóktól megtudhatunk valamit.

– Persze – felelte Heat nyomozó. – Kösz a segítséget!

Feller kiskutyatekintetet vetett a nőre.

– A kedvedért bármit, Nikki. Na, lássuk csak! – Elővette a mobiltelefonját, majd letérdelt a halott férfi elé, hogy lefényképezze az arcát. – Nem árt, ha van nálunk egy kép róla, hátha felismeri valaki.

– Jó ötlet – mondta Heat.

Kifelé menet Feller nyomozó megállt.

– Nézd, bocss, hogy elejtettem azt a Village People-viccet. Csak a feszültséget akartam oldani.

Bár Heat nem tűrte, ha valaki tiszteletlenül bánt egy áldozattal, látta Felleren a szégyenkezés jeleit. Tapasztalt New York-i nyomozóként tudta, hogy a férfi korábbi megjegyzése csak rosszul időzített rendőrhumor volt, és valójában nem akart tapintatlan lenni.

– Már nem is emlékszem rá – felelte Heat. Feller mosolyogva bólintott, majd távozott.

Lauren Parry a holttest mellett térdelt a földön, és miközben jelentésének rubrikáit töltötte ki, beszámolt Nikkinek a látottakról. – Szóval, az ismeretlen áldozat közel ötvenéves és körülbelül száztíz kilogramm testsúlyú. – A halottkém a saját orrára mutatott. – Egyértelműen dohányzott és ivott is.

Az ilyen esetek mindig nehezek, gondolta Nikki. Ha nincs név, amiből kiindulhatnak, már a vizsgálat kezdetén megrekedhetnek. Sok értékes időt veszíthetnek csak azzal, hogy kiderítsék, mi az áldozat neve.

– A halál beálltának becsült ideje... – mondta Lauren Parry, miközben leolvasta a hőmérőt. – Este nyolc és tíz óra közé tehető.

– Már annyi ideje? Biztos? – A halottkém felpillantott a papírjából, és méltatlankodó pillantást vetett a nyomozóra. – Oké, szóval biztos – mondta Nikki.

– Ez csak előzetes becslés, Nik. Ahogy visszaérünk vele a Harmincadik utcába, elvégzem a szokásos tesztek, de ez az eredmény egyelőre jó lesz kiindulási alapnak.

– A halál oka?

– Téged aztán minden részlet érdekel, nem igaz? – mondta a halottkém árnyalatnyi huncutsággal amúgy kifejezéstelen hangjában. A nő elgondolkodva fordult a holttest felé. – Fulladásra tippelnék.

– A nyakörv miatt?

– Feltehetőleg – felelte Lauren, miközben rámutatott a halott férfi nyakát szorító szíjra, amit annyira összehúztak, hogy belevágott a húsába. – Ez könnyen elszoríthatta a légcsövét. Emellett a szemgolyókban megpattant erek is fulladásra utalnak.

– Ugorjunk vissza egy kicsit! Mire gyanakszol? – kérdezte Heat.

– Ugyan, Nikki, tudod jól, hogy az előzetes véleményem sosem teljesen biztos. – Lauren Parry elgondolkodva nézett vissza a holttestre.

– Mi az?

– Könyveljük el a dolgot fulladásként, amíg el nem végzem a boncolást.

Nikki nem akart további feltételezéseket kicsikarni Laurenből, és kolléganője is tudta, hogy nem érdemes elméleteket követelnie Heattól.

– Rendben – mondta végül Nikki, de tudta, hogy halottkém barátjánője még töpreng valamin.

Lauren kinyitott egy műanyag fiókot a táskájában, kivett belőle néhány törülörongyot, és folytatta a vizsgálatot. Nikki eközben azt tette, amit minden gyilkossági helyszínen szokott. Hátratett kézzel lassan körbesétált a szobában. Időnként leguggolt vagy lehajolt, hogy minden szögéből megnézhesse a holttestet. Ez nem pusztán szokása volt, hanem egy elengedhetetlen folyamat része annak

érdekében, hogy minden addigi következtetése és feltevése elrendeződjön a fejében. Hagyta, hogy a helyszínen szerzett benyomások szabad utat nyerjenek az érzékei felé. A legfontosabb azonban az volt, hogy így egyszerűen észrevehette, amit észre kellett vennie.

Az volt az érzése az áldozattal kapcsolatban, hogy nem fizikai munkát végző ember volt. A hasát övező tekintélyes zsírpárna ülőmunkára utalt, vagy legalábbis olyan foglalkozásra, ami nem igényelt komolyabb testmozgást vagy nagyobb erőfeszítést; a sportot, az építőipari munkát és az egyéb fizikai foglalkozásokat tehát ki lehetett zárni. Az emberek többségéhez hasonlóan a férfinak fehérebb volt a felkarja az alkarjánál, de a két árnyalat közti különbség nem tűnt számottevőnek. Ebből Heat nemcsak arra jött rá, hogy a férfi sok időt töltött a négy fal között, hanem arra is, hogy rendszerint hosszú ujjú inget hordhatott, és feltehetőleg nem dolgozott kertben, és nem is golfozott. A nyár akkor már régen elmúlt, de a barnaság jelei még ennyi idő elteltével is megmutatkoztak volna.

Heat nyomozó közelebb lépett a holttesthez, hogy megvizsgálja a kezeit, vigyázva, nehogy rájuk leheljen. A férfi bőre tiszta és sima volt, ami megerősítette Heat feltételezését a döntően négy fal közötti életmódot illetően. Az áldozat körmei ápoltak voltak, de manikűröshöz valószínűleg nem járt; ezt többnyire a tehetősebb középkorú és a fiatal városi férfiak esetében lehetett látni. Az áldozat haja kissé ritkult, és a fénytelen, fekete hajszálak között néhány ősz tincs is megjelent, ami egybevágott a Lauren által megállapított életkorral. A szemöldöke bozontos volt, ami elsősorban az agglegényekre és özvegyekre volt jellemző, őszülő kecskeszakálla pedig akadémikus vagy művészi megjelenést kölcsönzött viselőjének. Nikki újra szemügyre vette a férfi ujjbegyeit, melyek enyhén kékes árnyalatot vettek fel. Az elszíneződés inkább magában a bőrben, és nem annak felszínén jelentkezett, mint ahogy a festék- és tintafoltok esetében lenni szokott.

A holttestet mindenütt zúródások, horzsolások és korbácsütések nyomai borították. Heat nyomozó igyekezett továbbra is elfogulatlan

maradni, így a sérüléseket nem pusztán egy szadomazochizmus jegyében eltöltött éjszaka eredményeként könyvelte el. Lehetséges volt persze, sőt, valószínű, de nem tökéletesen biztos. Vágásokat, szúrt sebeket, lövedéknyomokat és vért sehol sem látott a hullán.

Maga a szoba egy kínzókamrához képest kimondottan tiszta volt. A helyszínelők porszívói és az ujjlenyomatok vizsgálata talán vezet majd némi eredményre, a helyiségben mindenesetre nem lehetett szemetet, cigarettacsikket vagy bármi egyéb olyan nyomot találni, mint például egy véletlenül elejtett, hotelből származó levélgyufa, amire rá van írva a gyilkos szobaszáma. Ilyet csak a régi filmekben lehet látni.

Nikki megpróbált elfogulatlan maradni, így nem következtetett azonnal arra, hogy a szobában valójában nem is járt klasszikus értelemben vett gyilkos. Véletlen emberölés történhetett? Lehetséges. Talán gyilkosság? Ismét csak lehetséges. Ha egy beleegyezésen alapuló kínzás túl messzire megy, és a lekötözött személy meghal, a domináns fél ijedtében azonnal kirohant volna a helyiségből, anélkül, hogy az ajtót becsapta volna maga után.

Szokásához híven Heat készített magának egy rajzot a szobáról, mintegy kiegészítésként a helyszínelőktől kapott ábra mellé. Ekkor Ochoa nyomozó lépett be a helyiségbe, aki épp végzett a takarítók kikérdezésével. Komoly hangon üdvözölte Nikkit, a halottkémre pillantva azonban azonnal ellágyult a tekintete.

– Nyomozó – köszönt Lauren túlzott merevséggel.

– Doktornő – felelte a férfi hasonló távolságtartással. Nikki észrevette, hogy Lauren kivett valamit a ruhája zsebéből, és belecsúsztatta a nyomozó kezébe. Ochoa nem nézte meg, mi az, csak gyorsan megköszönte, majd átment a szoba túlsó felébe, hátat fordított a kollégáinak és felvette a karóját. Nikkinek nem volt nehéz kitalálnia, hol aludt éppen a nagy Ochoa, amikor a gyilkosság helyszínére hívták.

Szinte fájdalmas volt látnia, milyen ügyetlenül próbálják leplezni kapcsolatukat. Tollát újra a rajz fölé emelte, de ekkor eszébe jutott,

hogy nem is olyan rég ő és Rook is hasonló módon igyekeztek eltitkolni a viszonyukat, és ők sem tudtak becsapni vele senkit. Ez még a nyári kánikula idején történt, amikor Rook Nikki és a gyilkossági nyomozók munkáját figyelte meg a *First Press*ben megjelenő riportjához. Heat tartózkodott a széleskörű nyilvánosságtól, így felémás érzésekkel fogadta fényképének megjelenését az országszerte ismert magazin címlapján. A hirtelen jött hírnév okozta bosszúság és kellemetlenség azonban váratlanul tüzes helyzeteket is teremtett kettejük számára. Az egésznek az lett a vége, hogy valamiféle kapcsolat alakult ki közöttük. Vagy, gondolta (mint korábban már oly sokszor), nem is igazán kapcsolat, hanem inkább... mi is?

Miután a szerelmük magas hőfokon lángolt és az érzelmeik mind mélyebbé váltak, együttléteik során valami más is történt. Kapcsolatuk olyan szorossá vált, hogy Nikki a nagy öként tekintett Rookra, és azt gondolta, jó irányba haladnak. Végül azonban kiderült, hogy ez az irány egyenesen a szakadék mélyére vezetett, ahol aztán a kapcsolat lefelé menet félúton megrekedt.

Rook négy héttel korábban ment el. Egy hónapja merült el a nemzetközi fegyvercsempészet vizsgálatában, amiről tényfeltáró riportot kívánt írni a *First Press*nek. A férfi egy hónapja tűnt el, hogy Kelet-Európa hegyi falvait, Afrika kikötőit, Mexikó reptereit és az ég tudja, milyen helyeket kutasson fel. Ez alatt az egy hónap alatt Nikki egyfolytában azon töprengett, hányadán is állnak egymással.

Rook alig adott hírt magáról, ami csak rontott a helyzeten. Előre szólt persze Nikkinek, hogy muszáj lesz eltitkolnia a kilétét, és hogy nemigen számíthat tőle üzenetekre, de ez azért akkor is túlzás volt. A férfi már jó ideje egyedül utazott, és még csak fel sem hívta Heatet, ami nagyon aggasztotta a nőt. Nem tudta, él-e még Rook egyáltalán, vagy egy alvilági börtönben senyed valahol... Nikki eleinte még gyözködte magát az ellenkezőjéről, de miután napokat töltött azzal, hogy megpróbált nem foglalkozni a dologgal, hirtelen azon vette észre magát, hogy Jameson Rook, a világljáró gazember

vonzereje halványulni kezdett számára. Persze tisztelte a kétszeres Pulitzer-díjas újságíró karrierjét és azt a tudást, ami mindezzel együtt járt, de az, hogy csak így eltűnt a föld színéről és Heat életéből, kétségeket ébresztett benne. Már nem csak azon morfondírozott, mi lesz kettőjük kapcsolatából, hanem azon is, hogy létezik-e kettőjük között bármilyen kapcsolat.

Nikki ránézett a karórájára, és az jutott eszébe, mennyi lehet az idő ott, ahol Jameson Rook éppen van. Az óra naptárát leste. Rook ígérete szerint még öt nap volt hátra a visszatéréséig. Nikki azon gondolkodott, hogyan alakul majd a viszonyuk azután.

A tényeket mérlegelve Heat úgy döntött, hasznára válhat, ha megvárja, hogy megérkezzen a föld alatti szexklub menedzsere, és kinyissa a biztonsági felvételeket rejtő szekrényt. Így lehetősége nyílna rá, hogy felszabadítsa az irányítása alá tartozó nyomozókat, és elküldheti őket néhány rendőrtiszttel, hogy gyalog kutassák át a környéket. Mivel a taxis csapat elvállalta, hogy kikérdezi az éttermi dolgozókat, az éjjeli munkásokat és a futárokat, azt a feladatot bízta Raley-ra és Ochoára (a párost a kollégák szeretetteljesen Roachnak becézték), hogy próbáljanak egy személyi igazolványt vagy egy pénztárcát felkutatni.

– A szokásos helyeken keressetek: kukákban, a csatornarácsok és a házbejáratok lépcsői alatt, vagy bárhol, ahol könnyen és gyorsan meg lehet szabadulni valamitől. Ezen a környéken nem sok házban van portás, de ha láttok valakit, kérdezzétek ki! Ja, és menjetek el a Phoenix House-ba is egy háztömbbel arrébb! Lehet, hogy néhány elvonón lévő barátunk épp fent volt, és látott vagy hallott valamit.

A Roach páros telefonjai szinte egyszerre csörrentek meg. Heat feltartotta saját készülékét.

– Küldtem nektek egy képet az áldozatról. Mutassátok meg azoknak, akikkel beszéltek. Sosem lehet tudni.

– Persze. Ki ne vágya arra, hogy egy megfojtott hulla képét dugják az orra alá még reggeli előtt? – jegyezte meg Ochoa.

Miután a két nyomozó felfelé indult a lépcsőn, Heat utánuk szólt: – Ügyeljete az utcára néző biztonsági kamerákra is! Bankokban, ékszerüzletekben és így tovább. Holnap reggel nyitás után majd beugrunk hozzájuk, hogy megnézhessük a felvételeket.

Heat nyomozó rossz hangulatba került, miután végzett az Érzéki Kötelék menedzserének kikérdezésével. Nikki kételkedett benne, hogy Raley hívása ébresztette volna fel a nőt. Épp ellenkezőleg: Roxanne Paltz olyan benyomást keltett, mint aki egész éjjel fent volt. Arca vastagon és ügyetlenül volt kisminkelve, emellett szűk lakkruhát viselt, ami mindig nyikorgó hangot adott ki, valahányszor megmozdult irodai székében. Elegáns, kerek szemüvegébe kék lencsét foglaltak, ami tökéletesen illett tüskés tincseinek kiszőkített végéhez. Frizurájából a marihuána félreismerhetetlen szaga terjengett. Amikor Nikki elmondta neki, hogy a kínzókamrában lévő holttest miatt vannak ott, a menedzser elsápadt és szédülni kezdett. Heat megmutatta neki a telefonjával készített fotót, amittől a nő szabályosan rosszul lett. Reszketve leült és megitta a vizet, amit Nikki vitt neki, majd miután kicsit magához tért, azt állította, soha nem látta még a férfit.

Amikor Nikki megkérdezte, hogy megnézhetik-e a biztonsági felvételeket, feszültté vált a hangulat. Roxanne Paltz hirtelen az alkotmányos jogairól kezdett hadarni. Érezni lehetett a hangjából, hogy sokat macerálják szexipari üzlete miatt. Bizonyítási teherről, jogtalan házkutatásról, az ügyfelek személyiségi jogainak megsértéséről és a szólásszabadságról beszélt. Bár még reggel hat sem volt, a nő gyorstárcsázta még alvó ügyvédje számát. Nikki végig a mosómedvére sminkelt menedzserrel volt kénytelen farkasszemet nézni, miközben a nő az ügyvéd szavait szajkózta: házkutatási parancs nélkül nem lehet semmilyen szekrényt kinyitni, sem bármilyen felvételt megnézni.

– Én csak egy kis együttműködést kérek – mondta Nikki.

Roxanne tovább hallgatta az ügyszót a telefonban, és egyre csak bólogatott. Ruhája minden mozdulattal nyikordult egyet. Végül letette a telefont.

– Azt üzeni magának, hogy cseszse meg.

Nikki Heat nem szólalt meg egyből, de egy halovány mosolyt megejtett.

– Látva az üzlet berendezését, nyilvánvalóan ez a legmegfelelőbb hely, ahol ezt megtehetném.

Heat nyomozó tudta, hogy meg fogja kapni a házkutatási parancsot. Épp befejezett egy erre vonatkozó telefonhívást, amikor megrögzent a kezében a mobilja. Raley volt az.

– Gyere fel az utcára! Szerintem találtunk valamit!

Arra számított, hogy napfény fogadja majd, amikor felér a lépcsőkön, de még mindig sötét volt. Nikki elvesztette az idő- és térérzékét az alagsori helyiségben, de aztán arra gondolt, hogy a helynek bizonyára ez is volt a célja.

Raley, Ochoa, Van Meter és Feller nyomozók félkörben álltak az utca túloldalán lévő sarki vegyesbolt zöld színű utcai vászonteje alatt. Miközben átkelt a 74. utcán, Nikkinek meg kellett állnia, nehogy elüsse őt egy biciklis futár. Az elhaladó férfi gomolygó leheletét figyelte a hidegben. Bizonyára valakinek a reggelije zötykölődött a kerékpár drótkosarában. Nikki arra gondolt, hogy talán mégsem neki van a legnehezebb munkája a városban.

– Mit találtak? – kérdezte, amikor a kollégáihoz ért.

– Néhány ruhát és egy cipőt a két ház közötti résben – mondta Ochoa. Zseblámpájának fényét a vegyesbolt és a vele szomszédos manikűrszalonnaközé irányította. Raley egy sötét színű nadrágot és egy fekete, bojtos cipőt mutatott Heatnek, majd beletette őket egy bizonyítékok összegyűjtésére használt barna papírzacskóba. – Az ilyen zugok klasszikus rejtékhelyek – mondta Ochoa. – Ezt azokban

az időkben tanultam meg, amikor még a kábítószerrészlegem dolgoztam.

– Ide a fényt, Véreb! Szerintem van itt még valami. – Raley elvette kollégájától a lámpát, és a hézag elé guggolt. Pár másodperc múlva előhúzta onnan a cipő párját. – Nocsak, mi van itt?

– Mi az? – kérdezte Ochoa. – Ne csigázz, nyögd már ki!

– Nyugi! Ha nem volnál ekkora hústorony, te magad is ki tudnád halászni. – Raley oldalvást fordult, hogy könnyebben benyúlhasson a részbe. – Itt is van. Egy nyakbavaló.

Nikki valamiféle bőrből készült nyakörvre számított, amit hegyes tüskékkel és rozsdamentes acélkarikákkal ékesítettek, de amikor Raley felállt és felmutatta a ruhadarabot, egészen mást látott. Egy papi ingnyakat.

New York városa 2005-ben tizenegy millió dollárt költött a rendőrség technikai modernizálására. Ekkor épült fel a Real Time Crime Center nevű számítógépes irányítóközpont, amely többek között bűncselekményekről szóló információkat és rendőrségi adatokat közvetített hihetetlen sebességgel a városban járőröző tisztek részére. Ennek a létesítménynek köszönhette Heat nyomozó, hogy egy nyolc és fél millió lakost számláló városban csak három percet kellett várnia arra, hogy közel teljes biztonsággal beazonosíthassa a kínzókamra áldozatát. Az RTCC feldolgozta az adatokat, majd eredményként egy olyan eltűnt személyről szóló jelentést adott ki, amit épp az előző este rögzítettek. A bejelentést egy parókia házvezetőnője tette, aki egy bizonyos Gerald Graf atya eltűnését jelezte.

Nikki megbízta Ochoát, hogy maradjanak ott és folytassák a keresést, amíg ő elmegy a belvárosba, hogy beszélhessen a nővel, aki jelentette az eltűnést. Feller és Van Meter nyomozók épp nem voltak szolgálatban, de Dutch felajánlotta, hogy segít Ochoának a keresésben. Feller odalépett Heat kocsjának ablakához, és azt

mondta neki, hogy örömmel vele tartana, ha a nyomozó nem bánja. Nikki habozott: gyanította, hogy a férfi abban mesterkedik, hogy alkalmat nyíljon elhívni őt később egy italra vagy vacsorázni. Ugyanakkor egy tapasztalt nyomozó ajánlotta fel neki önként a segítségét, amit egyszerűen nem utasíthatott vissza. Ha Feller később randevút akar kovácsolni a dologból, majd lerendezi őt.

A parókia a körzet északi határán feküdt a Nyolcvanötödik utcában, a West End Avenue és a Riverside között. Még korán volt, így a reggeli forgalomban is legfeljebb öt percben telt az út, de ahogy Heat rákanyarodott a Broadwayre, kikaptak egy piros lámpát a Beacon Színház előtt.

– Örülök, hogy végre egy kicsit kettesben lehetünk – szólalt meg Feller, miközben vártak.

– Aha – felelte Nikki. Igyekezett más irányba terelni a beszélgetést. – Kös a segítséget, Randy. Több szem többet lát.

– Így legalább kérdezhetek tőled valamit anélkül, hogy az egész világ hallaná.

Heat felnézett a lámpára. Úgy döntött, megpróbál túlesni a dologon.

– Igen?

– Szerinted hogy sikerült a hadnagyi vizsgád? – kérdezte Feller. Nikki nem erre a kérdésre számított. Kollégája felé fordult. – Zöld van – mondta a férfi. Továbbhajtottak.

– Nem tudom. Úgy tűnt, jól teljesítettem. Nehéz megmondani – válaszolta a nő. – Még mindig az eredményhirdetésre várok. – Amikor a rendőrség köztisztviselői tesztjét nemrég meghírdették, Heat azonnal jelentkezett rá. Nem azért, mert annyira vágyott volna az előléptetésre, hanem mert nem tudta, hogy mikor lenne rá legközelebb esélye. New Yorkot ugyanolyan súlyosan érintették a gazdasági válság okozta költségcsökkentések, mint más önkormányzatokat. Egy évvel korábban úgy válaszoltak a problémára, hogy későbbre halasztották a kihirdetett teszteket, amivel jó néhány fizetésemelést megspóroltak.

Feller nyomozó megköszöri a torkát.

– Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy jelesre vizsgáztál? – Nikki rápillantott Randyre, majd arra a kenyérszállító furgonra összpontosított, amelyik indexelés nélkül állt meg az ő sávjában. Miközben Heat nyomozó bekapcsolta az irányjelzőt, és azt várta, hogy felszabaduljon a szomszédos sáv, Feller folytatta: – Márpedig ez így van. Tudom.

– Honnan?

– Belső forrásokból. Egyenesen a központból. – Feller a műszerfal felé nyúlt. – Nem baj, ha lejjebb veszem a fűtést? Kezdek meg-sűlni idebent.

– Csak nyugodtan.

– Igyekszem ápolni a kapcsolataimat. – Feller egy kattanással lejjebb tekerte a fűtés szabályzóját, aztán még eggyel, majd ismét hátradőlt az ülésében. – Nem akarok örökké egy taxi hátsó ülésén gubbasztani. Biztos megérted.

– Persze, hogye. – Nikki megelőzte a kenyeres furgont. – Nos, köszönöm az infót.

– Szóval, ha már túl vagy a szóbelin meg a többi kis felméréjü-kön, és megtanították neked a titkos kézfogást meg a hasonlókat, tegyél nekem is egy szívességet! Ne feledkezz meg a barátaidról, amikor előlépsz!

Kibújt hát a szög a zsákból, gondolta Nikki. Kicsit zavarba jött tőle. Azt gondolta, hogy Feller randizni akarja hívni, a fickó viszont végig csak a kapcsolatait akarta építgetni. Eszébe jutott, amikor a férfi papírtörlőből készült előkével parádézott a bárban, és arra gondolt, vajon tényleg csak mókából bohóckodott folyton, vagy az előléptetésért csinálta az egészet? Ahogy folytatta mondan-dóját, a helyzet egyre világosabbá vált.

– Végre valami jó is történik a körzetben, ha majd megkapod a kis arany jelvényedet. Tudod, hogy értem.

– Nem egészen – felelte Heat. A 79. utcánál megint pirosat kap-tak, és sajnos ezúttal tovább kellett várniuk.

– Nem egészen, mi? Ez jó – mondta Feller. – Montrose kapitányra gondolk.

Nikki nagyon is jól tudta, mire utalt kollégája. Mentorára, Montrose-ra, a 20. körzet parancsnokára egyre nagyobb nyomást gyakorolt a főkapitányság. Akár a romló gazdasági helyzet okozta, akár a növekvő munkanélküliség vagy a Giuliani polgármestersége előtti sötét időkhöz való visszatérés, a bűnözés egyre súlyosabbá vált a város öt kerületében. Nehezítette a helyzetet, hogy a választási időszakban ez a tendencia tovább erősödött. A gravitáció szabályai szerint a sárlavina a főkapitánytól a parancsnokok felé zúdult lefelé, de Heat látta, hogy Montrose-ra mindenkinél nagyobb nyomás nehezedik. Mentorát kiszemelték a felettesei, folyton megbeszélésekre hívták, hogy kioszthassák őt. Már szinte ugyanannyi időt töltött a főkapitányságon, mint a saját irodájában. Ő a presszió hatására egyre komorabbá vált, és szokatlanul zárkózott, sőt, titkolózó lett. Nikki azon gondolkodott, állhat-e vajon valami más is a dolog mögött a kapitány munkateljesítményén kívül. Most viszont az aggasztotta igazán, hogy a főnöke megaláztatása pletykatémává is vált a munkahelyén. Ha Feller tudott róla, akkor biztosan mások is tudtak. Nikki hűségéből csak legyintett a dologra; ki akart állni főnökéért.

– Randy, kit nem szorongatnak meg manapság? Azt hallottam, hogy a főkapitánysági megbeszéléseken minden kapitányt rendszeren elővesznek, nem csak Montrose-t.

– Ne is mondd – bólogatott Feller. – Lefolyót kéne építtetniük a tárgyalójukba, hogy leereszthessék azt a sok vért. Zöld.

– Jó, most váltott át! – csattant fel Nikki, és rálépett a gázra.

– Bocs. Dutchot is megőrjítem ezzel. Én mondom, ki kell kászálódnom abból a taxiból. – Letekerte az ablakot, kiköpött rajta, majd visszahúzta. – Ez nem csak a teljesítményről szól. Van egy haverom a belső elhárításnál. Figyelik a főnöködet.

– Marhaság.

– Nem az.

– Miért tennék?

Feller színpadiasan vállat vont.

– A belső elhárítás? Mit tippelsz?

– Nem. Ezt nem veszem be.

– Akkor ne tedd! Lehet, hogy Montrose ártatlan, de én mondom neked, a fejesek célba vették őt.

– Csak semmi „lehet”. Montrose ártatlan. – Heat rákanyarodott a 85. utcára. Egy háztömbnyire onnan már látni lehetett a keresztet a templom tetején. A Hudson-folyó túloldalán lévő épületeket és sziklafalakat rózsaszínűre festette a felkelő nap fénye. Nikki lekapcsolta az autója fényszóróit, miközben átmentek a West End Avenue-n.

– Ki tudja? – szólalt meg Feller. – Ha előlépsz, talán olyan helyzetbe kerülsz, hogy átveheted a körzetet, ha Montrose-t félreállítják.

– Nem fogják. Nagy nyomás nehezedik rá, de rendkívül megbízható ember.

– Ha te mondd.

– Én mondom. Ő feddhetetlen.

Amikor Nikki végre kiszállt a parókia előtt, azt kívánta, bárcsak egyedül autózott volna ide. Nem, inkább azt szerette volna, hogy Feller inni, bowlingozni vagy akár szexelni hívta volna el. Bármelyiket szívesebben hallotta volna ezek közül.

Keze a csengő felé nyúlt, de még mielőtt megnyomhatta volna, egy fejlet pillantott meg az ajtó színes üvegtáblái mögött. A kilincs elfordult, és a bejáratban egy alacsony, hetven év körüli asszony jelent meg.

Nikki átfutotta a bejelentés alapján készült jegyzeteit.

– Jó reggelt! Ön Lydia Borelli?

– Igen. Önök biztosan a rendőrségtől jöttek.

Heat és Feller felmutatták az igazolványukat és bemutatkoztak.

- Ön hívott minket Graf atya eltűnésével kapcsolatban, ugye?
- Ó, halálra aggódom magam miatta. Kérem, jöjjenek be!

A házvezetőnő szája remegett, kezei reszkettek az idegességtől. Nem is tudta elsőre megfogni a kilincset, amikor be akarta csukni maguk után az ajtót.

– Megtalálták őt? Jól van?

– Mrs. Borelli, van esetleg egy mostanában készült fotója róla? Megnézhetnénk?

– Egy fotót az atyáról? Hát, valahol biztos lesz... persze, már emlékszem.

Végighaladtak a nappali vastag szőnyegén, ami elnyelte lépteik zaját, majd bementek a pap dolgozószobájába. Az íróasztal feletti beépített szekrény polcain, a könyvek és a dísz tárgyak között több bekeretezett fénykép állt. Az asszony levette az egyiket, és miután ujjával letörölte a port a keretről, odaadta a nyomozóknak.

– Ez a múlt nyáron készült róla.

Heat és Feller egymás mellett állt, és a képet nézték. A fotó egy tüntetésen készülhetett: egy papot és három spanyol származású embert ábrázolt, akik karöltve meneteltek egy transzparenseket tartó csoport élén. A kántáló Graf atya arca kétségtelenül meg-egyezett az Érzéki Kötelék szobájában talált holttestével.

A házvezetőnő higgadtan fogadta a rossz hírt. Keresztet vetett, majd fejét lehorgasztva halk imádkozásba fogott. Mire végzett, halántékán kirajzolódtak az erek, arcát pedig könnyek áztatták. A dívány melletti kisasztalon volt egy doboz zsebkendő; Nikki az asszony felé nyújtotta, ő pedig kivett belőle párat.

– Hogyan történt? – kérdezte, a kezében lévő zsebkendőkre meredve.

Heat a törékeny, idős nőt nézve jobbnak látta, ha nem mondja el, hogy a pap egy szexklub kínzókamrájában halt meg.

– Még folynak a vizsgálatok.

Mrs. Borelli felpillantott.

– Sokat szenvedett?

Feller nyomozó lopva rásandított Heatre, majd elfordult, és azzal foglalta el magát, hogy visszahelyezze a fotót a polcra.

– Többet tudunk majd, ha megjön a halottkém jelentése – felelte Nikki. Remélte, elég óvatos volt a válasz ahhoz, hogy az asszony ne firtassa tovább a dolgot. – Tudjuk, hogy nagy veszteség ez önnek, de hamarosan szeretnénk feltenni néhány kérdést, amivel segíthetne nekünk.

– Hát persze, amit csak kívánnak.

– A legnagyobb segítség az lenne, Mrs. Borelli, ha körülnézhetnénk itt a parókián. Szeretnénk áttekinteni az atya papírjait és a hálószobáját.

– És a ruhásszekrényét – jegyezte meg Feller.

Nikki folytatta:

– Olyasmit keresünk, ami segíthet kideríteni, ki a tettes.

A házvezetőnő zavartan nézett Heatre.

– Megint?

– Szeretnénk átkutatni...

– Hallottam, mit mondott. Úgy értettem, ismét át kell kutatniuk a házat?

Heat közelebb hajolt az asszonyhoz.

– Járt már itt előttünk valaki?

– Igen. Tegnap este, egy másik rendőr. Azt mondta, a bejelentett eltűnés miatt jött.

– Ó, értem. Időnként többen is válaszolunk ugyanarra a hívásra – felelte Nikki. Lehet, hogy tényleg egy kolléga volt, de egyre nőtt a nyugtalansága. Elkapta Feller pillantását, aki a jelek szerint szintén gyanút fogott. – Megkérdezhetem, ki volt az a rendőr?

– Elfelejtettem a nevét. Bemutatkozott, de túlságosan feldúlt voltam. Az időskor teszi. – Nevetett, majd gyorsan elfojtotta zokogását. – Mutatott egy jelvényt, olyat, mint az önké, úgyhogy beengedtem. A tévét néztem, amíg ő bejárta a házat.

– Nos, biztosan leadta a jelentését arról, amit talált. – Nikki átlapozta a jegyzetfüzetét. – Talán elkerülhetnénk némi papírmunkát, ha leírná nekem, hogy nézett ki ez a rendőr.

– Természetesen. Magas volt. Fekete, vagyis afroamerikai, ahogy manapság mondják. Nagyon kedves és udvarias. Kopasz. Ó, és volt itt egy kicsi anyajegye – mondta az asszony, miközben megérintette az arcát.

Heat nem jegyzetelt tovább; rátette a tollára a kupakot. Mindent megtudott, amire szüksége volt. A házvezető nő leírása pontosan ráillett Montrose kapitányra.

Kettő

Heat nyomozó nem tudta, mit szeretne jobban: az irodájában találni Montrose-t a kapitányságon, és kikérdezni őt a parókián tett előző esti látogatásáról, vagy az üres székét látni, és így némi haladékot nyerni a beszélgetésig. Aznap reggel, mint már annyiszor, Nikki kapcsolta fel a gyilkossági osztályon a világítást. A kapitány irodájában, aminek az üvegfalán át az egész termet be lehetett látni, sötét volt, az ajtaja is zárva. Az üres szobát látva érzelmei válaszolták meg a kérdést. Csalódott volt. Nikki szeretett a dolgok végére járni, főleg, ha egy kellemetlen témáról volt szó. Ösztönösen kimondta, ami aggasztotta, hogy mihamarabb elrendeződjenek a dolgok.

Azzal győzködte magát, hogy semmiség az egész, és hogy csak tisztázni kell egy-két körülményt. Az, hogy a kapitány elment a parókiára, alapjában véve nem volt helytelen lépés. Ha a körzetben egy személy eltűnést jelentett be, az elég indok volt arra, hogy valaki személyesen beszéljen vele. Ez volt a szabályos rendőri eljárás.

Az viszont sokkal kevésbé volt jellemző, hogy egy körzet parancsnoka személyesen válaszoljon egy olyan bejelentésre, amit egy kezdő nyomozó vagy egy tapasztaltabb rendőr is tudott volna kezelni. Az a tény, hogy a kapitány egyedül nyomozott, szintén nem volt példátlan eset, de attól még szokatlannak számított.

Egy órával azelőtt Heat és Feller kesztyűt húzott, és maguk is körülnéztek a parókia épületében. Nem találták nyomát dulakodásnak, fizikai károkozásnak, vérnek, fenyegetésnek és semmi egyébnek, ami feltűnő lett volna. A törvényszéki egység sokkal alaposabb

munkát végez majd. Miközben a jelentésükre vártak, Nikki örömmel nyugtázta, hogy Feller nem szólt semmit a dologról, bár leolvasta a férfi arcáról, hogy mire gondol. Montrose, akire rászálltak a felettesei, és Nikki számára ismeretlen vádak alapján feltehetően a belső elhárítás is megfigyelés alatt tartotta, egymaga kutatta át egy gyilkosság áldozatának házát a haláleset éjszakáján. Amikor kitette Fellert a Nyolcvanhatodik utca metróállomásánál, a férfi búcsúzóul azt mondta: „Sok szerencsét, Heat hadnagy!”

Így, hogy aznap reggel elsőként érkezett az osztályra, Nikki örült volna, ha korán el tudja csípni Montrose-t, hogy egyedül beszélhessen vele. Miközben tejet öntött a gabonapelyhre a pihenőszobában, a mobilján gyorstárcsázta a kapitányt.

– Főnök, Heat vagyok. 7 óra 29 perc – mondta az üzenetrögzítőnek. – Hívjon vissza, amint tud! – Rövid, tömör üzenet. Montrose tudta, hogy Nikki csak fontos dolgok miatt telefonál neki.

Visszasétált az asztalához a gabonapelyhes tálkával, és csendben megreggelizett. Érezte azoknak a reggeleknek a súlyát, amiket már egy hónapja Rook nélkül töltött. Rápillantott az órájára. A mutatók haladtak, az a fránya napszámláló viszont meg se moccan.

Azon gondolkodott, mit csinálhat most Rook. Elképzelte, ahogy a férfi egy lőszeresládán ül egy elszigetelt repülőtéri épület árnyékában, egy dzsungel közepén. Talán Kolumbiában vagy Mexikóban, legalábbis az útiterv alapján, amit a lakásajtónál adott búcsúcsók előtt vázolt fel neki Rook. Miután Nikki becsukta az ajtót, az utcai ablakhoz szaladt és várt. Láta az odalent várakozó, járó motorú autó kipufogófüstjét. Szeretett volna még egy pillantást vetni a férfira, mielőtt eltűnne. Öröm járta át a szívét, amikor eszébe jutott a kép, hogy Rook megáll a nyitott kocsiajtó előtt, visszafordul az épület felé és egy csókot dob neki. Az emléket aztán hirtelen felváltotta egy másik Rook képe, aki veszélyes vidékeken jár, szúnyogokat csapkod, és rejtélyes fegyvercsempészek nevét írja fel jegyzetfüzetébe. Bizonyára régóta nem mosakodott, szakálla nőtt és a ruhái izzadságban úsztak. Vele akart lenni.

Heat telefonja megcsörrent: üzenetet kapott Montrose kapitánytól. „Központban. Felhívom, ha elengednek.” Most is a belvárosi főkapitányságon volt a szokásos körzeti parancsnoki felelősségről szóló megbeszélésen. Nikkinek eszébe jutott közeledő előléptetésének árnyoldala. Ha valaki túl magasra mászott a ranglétrán, könnyen célponttá válhatott.

Harminc perccel később, reggel nyolc óra után az egész gyilkossági osztály megtelt emberekkel. Nikki Heat nyomozó épp a saját osztagát, valamint néhány betörési nyomozót és rendőrtisztet tájékoztatott az ügy kapcsán addig összegyűjtött adatokról. A nagy tábla előtt állt: mágnesekkel rögzített két fényképet Graf atyáról a fehér zománclemez tetejére. Az első, amit a helyszínelők készítettek a hullárról, sokkal jobb minőségű volt annál, mint amit ő lőtt a telefonjával. Melléjük helyezte a tüntetési fotót is, amit úgy vágtak meg és nagyítottak fel, hogy csak a férfi arca látsszon rajta.

– Ő az áldozat, Gerald Graf atya, az Our Lady of the Innocents templom papja. – Beszámolt a jelenlévőknek a haláleset körülményeiről, majd egy filctollal bekarikázta a korábban felrajzolt idővonalon az eltűnés és a halál becsült időpontját, valamint a holttest felfedezésének idejét. – Mindannyian kapni fogtok egy-egy másolatot ezekről a fotókról. A képek és az egyéb információk szokás szerint elérhetőek lesznek a szervereken, amikhez csatlakozni tudtok a laptopjaitokról és telefonjaitokról.

Ochoa Rhymer nyomozó felé fordult. A férfi a betörési osztályon dolgozott, és épp egy kartotékszekrényen ült a szoba végében.

– Hé, Opie, ha nem tudnád, a laptop az az írógép a kis villogó fényekkel.

A Carolinából származó Dan Rhymer, aki egykor katonai rendész volt, és a hadsereg elhagyása után New Yorkban maradt, hozzá volt szokva a folytonos szurkálódáshoz. Már otthon is gúnyneveket aggattak rá. Kissé megnyomta déli akcentusát, és úgy felelt:

– Hordozható számítógép, mi? Tyúha! Nem csoda, hogy nem tudtam megpirítani az oposszumszenyómat abban a micsodában.

A jelenlévők álmétkodását Nikki szakította félbe.

– Bocsánat! Remélem, nem bánjátok, ha a nyomozásról is beszélgetünk egy kicsit.

– Hú, de szigorú valaki – mondta Sharon Hinesburg nyomozó. Nikki vele együtt kuncogott a megjegyzésen, amíg a nő újra meg nem szólalt: – Most teszteled a hadnagy-i üzemmódot? – Heatet nem lepte meg, amit hallott: bebizonyosodott, hogy közelgő előléptetésének hírért kollégái is megneszelték. Azon se csodálkozott, hogy pont Hinesburg utalt a dologra először. A nő szerény nyomozói képességekkel rendelkezett; a legjobban Heat bosszantásához értett. Valaki egyszer biztos azt mondta neki, hogy az őszintesége a legfőbb jellemvonása. Nikki azt gondolta, bárki tette is ezt, csak ártott vele a nőnek.

– Mit tudunk eddig a halál okáról? – kérdezte Raley, visszazökentve Heatet a beszélgetés korábbi menetébe, és egyben hatástalanítva a bombát, aminek a kanócat Hinesburg megjegyzése gyűjtötte be.

– Egyelőre bizonytalanok a körülmények. – Heat Rales szemébe nézett, aki alig észrevehetően bólintott egyet. Gesztusa a bajtársiasság megtestesülése volt. – A boncolás eredményéig gyilkosságról igazából még csak nem is beszélhetünk. A halál oka több szempontból is lehetett véletlen eredetű. Az áldozatnak lehettek egészségügyi gondjai, okozhatta akár a partnere...

– Vagy a gyilkosa – mondta Ochoa.

– Vagy a gyilkosa – felelte Heat. – Graf atya eltűnt személynek minősült, úgyhogy a csalás is elég valószínű. – Nikki akaratlanul Montrose kapitány üres irodája felé tekintett, majd vissza a nyomozókra. – Most viszont az a fontos, hogy elfogulatlanok maradjunk.

– A tiszteletes perverz volt? – kérdezte Hinesburg a tőle megszóított tapintatossággal. – Mi a fenét keresett egy pap egy kínzókamrában? – Fogalmazhatott volna finomabban is, de a kérdés jogos volt.

– Ezért is fogjuk egyelőre a szexklub vonalát követni – mondta Heat. – Még beszélnem kell a házvezetőnővel és mindenki mással, aki megfordult a parókián. Barátokkal, családtagokkal, ellenségekkel, elégedetlen ördögűzési alanyokkal vagy akár – muszáj kimondani – ministránsfiúkkal. Sose lehet tudni. Sok szálát követhetünk, de tény, hogy a legkiemelkedőbb mind közül a kínzás. Amint megkapjuk a házkutatási engedélyt, Raley nyomozó elmegy megnézni a biztonsági felvételeket. Akkor majd kiderül, mikor és kivel ment oda a tiszteletes.

– Arról nem is beszélve, hogy milyen állapotban – jegyezte meg Raley.

– Ez is fontos tényező. Hozz képeket mindenkiről, aki a haláleset előtt és után megfordult ott, egészen a rendőrség kiérkezéséig! – A filctoll megcsikordult a táblán: Nikki csupa nagybetűvel felírta a „Biztonsági felvétel” szavakat. Miután aláhúzta őket, folytatta: – Amíg Raley ezen dolgozik, próbáljuk meg kideríteni, hogy a papnak voltak-e már korábban hasonló kalandjai. Ochoa, Rhymer, Gallagher, Hinesburg, ti menjetek és keressetek fel más klubokat és az ismertebb vendégeket, nőket és férfiakat egyaránt!

– Igenis! – tisztelgett Hinesburg, de senki sem nevetett rajta. A többiek mind felálltak és elsiettek a dolgukra.

Néhány perccel később Nikki letette a telefont.

– Ochoa, változik a terv! – szólta át a termen kollégájának. Odasétált a férfihoz, aki épp az asztalánál böngészett egy listát a hírhedt manhattani Dungeon Alley klubjairól. – A törvényszékiek hívtak a parókiától. A házvezetőnő úgy véli, hogy egyes dolgokat megmozgattak az épületben, más holmik pedig egyszerűen eltűntek. Az Érzéki Kötelék menedzsere és az ügyvédje a kihallgatósobában vár rám. Addig elmehetnél a parókiára, hogy megtudjuk, ott mi a helyzet.

Hinesburg odalépett Heathez.

– Mehetnék inkább én oda a szexklubok felkutatása helyett, ha szépen megkérlek?

Mivel Hinesburg a jelek szerint megbánta korábbi szurkálódását, Nikki úgy döntött, hogy kicsit engedékenyebb lesz vele, és enyhít a kettőjük között kialakult feszültségen.

– Te mit szólsz ehhez, Ochoa?

– Lássuk csak... – A nyomozó egy mérleget utánozva feltartotta a két tenyerét. – Templom vagy szexklub, templom vagy szexklub? – Leengedte a karját. – Gyűjts nekem egy gyertyát, ha odaérsz, Sharon!

– Kösz – felelte Hinesburg. – És bocs, hogy úgy rád szálltam, amiért főnökösködve beszéltél velünk. Nem tudtam, hogy... – Fejét kissé oldalra billentette, és titokzatosan rámeredt Heatre. – ... egyéb gondjaid is vannak most. – Amikor meglátta Nikki zavart tekintetét, Hinesburg feltartotta a *Ledger* reggeli számát, majd kinyitotta a magazint a Pletykarovatnál, ahol a hírességekről ejtettek szót. – Ezek szerint ezt még nem olvastad?

Heat nagyokat pislogott az újságot látva. Az egyik kép alatt, ami Anderson Coopert ábrázolta egy jótékonyági rendezvényen, ott virított egy negyedoldalas fénykép, ami Rookot és egy lenyűgözően szép nőt ábrázolt, amint épp kísértálnak a Le Cirque étteremből. A leírás így szólt: „Elégedett vendég? A híres szingli újságíró, Jameson Rook és ügynöke, Jeanne Callow széles mosollyal az arcukon távoztak egy fényűző találka után a Le Cirque-ből.”

Hinesburg a tőle megszokott tapintattal folytatta:

– Mintha azt mondtad volna, hogy Rook elutazott egy fegyvercsempészekről szóló cikk miatt. – Nikki hallotta a nő szavait, de nem tudta levenni a szemét a fényképről. – 1906 óta ez a leghidegebb telünk, ez meg ujjatlan ruhában virít – jegyezte meg Hinesburg. – Amikor a pasid azt mondta, vadászni megy, biztos nem gondoltad, hogy ilyen prédát ejt magának.

Heatet már várták a kihallgatósobában. Nem is figyelte, merre halad, annyira letaglózták az újságban látottak. Nem tudta felfogni.

Nem akarta elhinni. Rook nem csak hogy visszatért, de a városban szórakozott, mialatt ő úgy várt rá, mint valami hajóskapitány felesége, aki a férjét siratja, azt várva, hogy a horizonton feltűnjön végre a magányos árboc. Semmi szakáll, semmi izzadság: Rook tiszta volt, megborotválkozott, méregdrága öltönyben flangált, karján pedig ott parádézott a kondimániás ügynöke.

Raley nyomozó a megfigyelőszoba ajtajánál érte utol Nikkit, aki épp be akart lépni a helyiségbe. A nő kiúzta Rook képét a fejéből, bár még mindig kábának érezte magát a megdöbbenéstől.

– Nincsenek jó híreim a biztonsági felvételekkel kapcsolatban – mondta Raley. Kezében egy doboz volt, aminek az oldalára a bizonyítékszerzési nyomtatvány volt ragasztva.

– Gondolom, ebben a kazetta van.

– Kazetták ugyan vannak benne, de az, amit mi keresünk, nincs itt. Amikor kinyitottam a szekrényt, az aktuálisan üzemben lévő kazetta már betelt, és a rajta lévő matricán két héttel ezelőtti dátum szerepel.

– Csodás – felelte Heat. – A tegnap estéről semmi anyag nincs?

– Ezek itt a dobozban több héttel korábbiak. Megnézem őket, de mázlink lesz, ha bármit is találunk.

Nikki elgondolkozott.

– Nézd meg azért, amit találtál, és rögzítsd rajtuk a szereplők arcát! Ki tudja, hátha rábukkanunk Grafra és valakire, akivel össze tudjuk kapcsolni.

Raley tovább sétált a folyosón a dobozzal, Nikki pedig belépett a kihallgatószobába.

– Egyszer már feltette a kliensemnek ezt a kérdést – mondta az idős férfi. Simmy Paltz izületgyulladásától sajtó ujjával rábökött az asztalon fekvő jegyzetekre. Legalább százévesnek tűnt, csupa csont és bőr ember volt. Hetvenes évekbeli nyakkendőjét nagy csomóra kötötte, de Nikki a csuklóját is át tudta volna dugni Simmy

pulykanyaka és inggallérja között. A férfi ennek ellenére okosnak tűnt: minden bizonnyal belevaló ügyvéd volt. Heat arra gondolt, hogy egy kisvállalkozás vezetője úgy is csökkenthette költségeit, ha ügyvédnek a saját nagyapját vagy nagybácsiját alkalmazta.

– Csupán időt akartam hagyni neki, hogy átgondolja a kérdést, hátha időközben eszébe jutott a válasz – felelte a nyomozónő. Roxanne felé fordult, aki még mindig ugyanazt a lakkruhát és barátságtalan arckifejezést viselte, mint amivel az irodájában fogadta őt aznap reggel hatkor. – Egészen biztos benne, hogy nem volt dolga Graf atyával?

– Mármint hol, a templomban? Ne nevetessen! – Roxanne hátra-dőlt, és elégedetten bólogatott az öregnek. – Nem volt az ügyfelünk.

– Hozzáférhetett valaki más a biztonsági felvételekhez?

– Hahh! – nevetett az ügyvéd. – Sokra mentek a házkutatási engedélyükkel. – A férfi szeme óriásinak tűnt maszatos szemüvege mögött, ami az arca felét eltakarta.

– Ms. Paltz, kinek van még kulcsa a szekrényhez?

Roxanne az ügyvédjére nézett, és csak a férfi bólintása után válaszolt:

– Csak nekem. Egyetlen darab.

– És nincs több kazetta, Roxanne?

– Kinek képzeli ez magát? – kérdezte az ügyvéd. – Nemzetbiztonságinak?

Roxanne folytatta:

– Az igazat megvallva, az a műanyag burok a recepció mennyezetén elég ahhoz, hogy senki ne próbálkozzon semmivel. A vendégek azt hiszik, hogy a kamera működik, így mind viselkednek. Kábé úgy, mint amikor felhív az ember egy ügyfélszolgálatot, és azt hallja, hogy: „A hívását rögzítjük”. Ez annyit tesz: „Vigyázz a szádra, seggfej!”

Heat lapozott egyet a jegyzetfüzetében.

– Szeretném hallani azoknak a nevét, akik a klubban jártak tegnap este hat után. Vendégeket, dominákét, mindenkiét.

– Meghiszem azt – szólalt meg a férfi. – Az Érzéki Kötelék szerény vállalkozás, de adatvédelmi okokból jogilag védve van.

– Megbocsásson, Mr. Paltz, de tudomásom szerint az ügyfelekkel kapcsolatos titoktartás az ügyvédeket és az orvosokat védi csak, az annak beöltözött egyéneket nem. – Heat a klub menedzseréhez fordult. – Roxanne, haláleset történt az ön birtokán. Együttműködik velünk, vagy becsukja a boltot, amíg tisztázzuk a hely közbiztonsági és egészségügyi problémáit? – Nikki csak félig blöffölt. Ha sikerülne is bezáratnia a helyet, az csak rövid időre szólna, ugyanakkor figyelembe véve a klub állapotát, a kopott festéket, az olcsó bútorokat, a használtan vett lámpákat és az elhanyagolt biztonsági rendszert, úgy vélte, Roxanne kis költségvetéssel dolgozik, és még egyheti üresjárat is komoly károkat okozna az üzletének. Nem tévedett.

– Rendben, megmondom a nevét – mondta a nő, miután az ügyvéd bólintott. – A helyzet az, hogy jelenleg csak egy dominánk van. Korábban volt még kettő, de elcsalták őket a jobban futó belvárosi klubok. – Roxanne Paltz vállat vont, amit lakkruhája nyikorgása kísért. – Én mondom, ez a szadomazo biznisz kész kínszenvedés. – Nikki ösztönösen várt egy Rook-féle poént. Sokszor megtörtént ez vele, amióta az újságíró elment. Erre vajon mit mondana? Rookot ismerve valami olyasmit, hogy „Ez egész jó reklámszöveg lenne a klubnak.” Nikki lelki szemei előtt megjelent egy gyufa képe, ami hamuvá égeti a magazinban látott fényképet.

Miután Roxanne lediktálta a domina nevét és telefonszámát, Heat rákérdezett az ügyfelekre.

– Az rá tartozik – felelte a menedzser. – A domina fizet nekem, hogy használhassa a szobákat. Épp, mint ahogy a fodrászoknál szokás. Az ügyfelekkel való kapcsolattartás az ő feladata.

– A pontosság kedvéért megtudhatnám, hol járt tegnap este hat és tizenegy óra között, Roxanne? – Nikki tágabb intervallumot adott meg, mert még nem kapta meg Lauren Parry jelentését.

– Persze. A férjemmel vacsorázni mentünk, utána pedig moziba.

Heat leírta az étterem és a mozi nevét.

– A férje alá tudja ezt támasztani?

Simmy Paltz bólogatott.

– Naná, hogy alá tudom.

Nikki Heat előbb a vénemberre, majd Roxanne-ra nézett, és újabb feljegyzést ejtett meg, ezúttal csak gondolatban. Emlékeztette magát, hogy soha ne feltételezzon semmit. New Yorkban semmi képp.

Hát nem épp az előbb kapott erről fájdalmas leckét Rooktól?

Nikki felhívta Ochoát, hogy kutassa fel a kérdéses dominát, miközben Roxanne és a férje még a kihallgatósobában volt. Így legalább nem tudták leadni a drótot a nőnek. Heat adott nekik egy tucat fényképet erőszakkal vádolt alakokról, hogy nézzék őket végig. Tudta, hogy az egész felesleges, de a páros legalább addig sem volt az útjában. Ochoa csupán néhány háztömbnyire járt Andrea Boam chelsea-i lakásától, és tizenöt perc múlva vissza is telefonált. Ms. Boam szobatársa azt mondta neki, hogy a nő a hétvége óta szabadságon van.

– Azt is megmondta, hova ment? – kérdezte Nikki.

– Amszterdamba. A városba, nem a sugárútra.

– Nocsak. Amszterdamba. Egy domina.

– Jaja – helyeselt a férfi. – Ha engem kérdezel, ez inkább szakmai útnak hangzik, mint vakációnak.

– Járj utána a határőröknél, ellenőrizzék az útlevelét, hogy megtudhassuk, tényleg elutazott-e! Erős alibinek tűnik. Mire jutottál a pap fényképével?

– Semmire, viszont ezeknek a kluboknak az ellenőrzése nem volt teljesen haszontalan. Kikérdeztem egy rakás szubmisszív fazont, ami csodát tett az önbecsüléssel.

Heat tudni akarta, milyen fejlemények történtek a parókián, de Lauren Parry üzent neki, hogy elkészültek Graf atya boncolásával, úgyhogy csak akkor hívta fel Hinesburg nyomozót, amikor már a halottasház felé autózott.

– Mi a helyzet, Nikki? – kérdezte Hinesburg.

– Épp úton vagyok a halottkém irodája felé, és gondoltam, rákérdezek, mit derítettél ki az elmúlt másfél órában. – Heatnek nehezére esett nem bosszús hangon beszélnie. Zavarta, hogy neki kell felhajtania az egyik emberét egy egyszerű jelentésért. Sharon Hinesburg jellemvonásai közül kiemelkedett meglehetősen nehézkes felfogása, így ha Heat szavainak volt is metsző éle, kolléganője a jelek szerint nem vette észre.

– Mit fogsz mondani annak a szemét újságírónak? – kérdezte Hinesburg. – Ha velem szórakozna így, én biztos elküldeném a fenébe!

Heat legszívesebben olyan erővel ordított volna a telefonba, hogy berepedjen tőle a kolléganője dobhártyája. Ehelyett azonban inkább elszámolt magában háromig, és nyugodt hangon folytatta:

– Sharon, mi a helyzet a házvezetőnővel?

– Ja, igen. Mrs. hogyishívják... – A nő papírok között lapozgattott.

– Borelli – segítette ki Nikki. – Mit mondott Mrs. Borelli az eltűnt tárgyakról?

– Elég sok mindent. Érdekes figura az a nő. Úgy tekint a munkájára, mint egy valóságos szent küldetésre. A ház minden egyes szegletét ismeri; mintha egy múzeumot vezetne. – Heat hallotta, hogy Hinesburg megint lapoz. – Szóval eddig mindössze annyit tudunk, hogy eltűnt egy medál az ékszerdobozból.

– Milyen medál?

– Valami vallási ékszer. – Hinesburg eltakarhatta a telefonja mikrofonját, mert Nikki egy pillanatra csak tompa szavakat hallott. – Egy Szent Kristóf-medál – szólalt meg megint a nő.

– Ez az egyetlen dolog, ami eltűnt a házból? – kérdezte Heat.

– Eddig igen, de még mindig leltározunk – tette hozzá gyorsan Hinesburg, igyekezve elfoglaltnak tűnni a telefonban. – A másik dolog az, hogy Mrs. Borelli szerint nincs minden a helyén. Apró dolgokra gondol. A fiókokban nincsenek olyan rendben az ingek és a zoknik, mint ahogy ő szokta elrendezni őket, egyes könyvek mintha elmozdultak volna, az egyik vitrin ajtaja pedig nem volt teljesen becsukva.

Nikki fejében kezdett összeállni a kép, és a helyzet kissé aggasztotta. Úgy hangzott, mintha valaki módszeresen kutatta volna át a parókiát valami után, azaz nem forgattak fel mindent, mint ahogy az esetek többségében történik. Nikki úgy érezte, óvatos emberrel van dolguk. Talán egy profival. Montrose jutott az eszébe. Ő kutott vajon ekkora alaposággal?

– Sharon, készíts leltárt mindenről, még ha a bizonyítékgyűjtők is megteszik! Listázz mindent, amit elmozdítottak vagy eltörtek! A legapróbb dolgokat is, érted? – Heat a műszerfalon lévő órára nézett. – Úgy tűnik, egyhamar nem fogok tudni odamenni, úgyhogy beszéljess el Mrs. Borellivel, ha nincs ellentétele. Jegyezz fel minden gyanúsít, amit Graf atyáról megtudsz! Furcsa szokásokat, veszekedéseket, látogatókat. Tudod, mire kell rákérdezned.

Rövid szünet következett.

– Persze, persze – jött Hinesburg zavart válasza. Heat már bánta, hogy nem Ochoa nyomozót küldte oda. Megtanulta a leckét. Úgy döntött, később ő maga fog elbeszélgetni a házvezetőnővel.

Hatalmas volt a forgalom a városban. Az embereknek nem számított, milyen az időjárás, bármikor autóba ültek, különösen a csípős, hideg reggeleken, amikor a hőmérséklet fagypontra csökkent és fúj a szél. A forgalom a parkolást is megnehezítette. Az Orvosszakértői Hivatal környékén minden parkolóház elé kitétték a „Tele vagyunk” táblát. Ahogy az Első sugárúton haladt, Heat nyomozó látta, hogy már a bejáratoknál lévő fenntartott helyeken is

rendőrautók állnak. A Harmincnegyedik utcánál visszakanyarodott a titkos fegyvere irányába: a Bellevue Kórház FDR autópálya alatti elkerített parkolójához. Ha ott parkol, az egy háztömbnyi sétát jelentett a farkasordító hidegben, de inkább ezt választotta a további keresgélés helyett. A parkolóőr kényelmesen üldögélt fűtött kabinjában, és nem is jött ki onnan, amikor Heat megállt az ablaknál. A nyomozó csak a férfi intését látta, hogy behajthat.

Mielőtt kiszállt volna a kocsiból, Heat megnézte a mobilját. Megint végiglapozta az e-mailjeit. Nem, tényleg nem kapott új üzenetet Rooktól, amit nem olvasott el. Heat megnyomta a „küldés/fogadás” gombot, és a kis pörgő ikont figyelte. Amikor a program végzett, Nikki csak annyit tudott meg, hogy érzelmei továbbra is vitustáncot járnak.

Mire felért az Orvosszakértői Hivatal lépcsőjén, az arcát már nem érezte, és folyt az orra. Danielle, a recepciós, derűs köszöntéssel fogadta, és kinyitotta neki a biztonsági ajtót. Amikor belépett a szobába, amit a rendőrség tartott fent az érkező tisztek számára, a négy fülkéből háromban nyomozók beszélgettek a telefonokon. A helyiséget alaposan felfűtötték, így Heat levette a kabátját. Az egyik szék támláján halomban álltak az orkándzsekik. Úgy döntött, az övét inkább egy szabad vállfára akasztja, ám akkor hirtelen megrezzent a telefonja.

A szám nem volt ismerős, a körzetszám viszont igen. A rendőr-főkapitányságról jött a hívás. Montrose azt írta korábban, hogy még a központban van. Nikki nem akart mélyebb beszélgetésbe bonyolódni, amíg egy szobában volt a kollégáival, de úgy döntött, hogy fogadja a hívást, hogy megbeszélhessenek egy másik időpontot későbbre.

– Itt Heat – mondta a telefonba.

– A híres Nikki Heat? – Nem ismerte fel a férfi hangját, de barátságos és felettébb hízelgő üdvözlés volt ez egy idegentől.

Abban a semleges hangnemben felelt, amit a telemarketingesen szokott alkalmazni.

– Igen, Heat nyomozó vagyok.

– Úgy hallom, már nem sokáig – mondta a férfi. – Zach Hamner vagyok, a jogi osztály főtitkára. Azért hívom, hogy gratuláljak a hadnagyi vizsgán elért eredményéhez.

– Ó – felelte Nikki. Ki akart menni a folyosóra, de tekintettel volt az odakint gyászoló családokra. Szigorú szabályokat állított fel magának az épület civil részeiben való telefonálással kapcsolatban. Leült az egyik szabad fürkében lévő székre, és igyekezett minél jobban behúzódni, de tudta, hogy így is hallani fogják a szavait. – Köszönöm. Elnézést, csak kicsit váratlanul ért a hívása.

– Semmi probléma. Nemcsak hogy átment, nyomozó, de úgy nézem, kimagasló eredményt ért el. Szükségünk van ilyen emberekre a rendőrség vezető rétegeiben.

Nikki a szájához emelte a kezét.

– Mr. Hamner...

– Zach.

– Zach, köszönöm a kedves szavait.

– Nem tesz semmit. Igazából azért hívtam, hogy megkérjem, jöjjön el hozzánk és beszéljünk kicsit, amikor elmegy a központba, hogy aláírja az eredményéről szóló papírokat.

– Nos, persze – mondta. Valami felötlött benne. – Ha jól tudom, ahhoz a munkaügyre kell mennem, ön viszont nem ott dolgozik, ugye?

– Ó, dehogyis. Fent dolgozom a jogi osztályon az osztályvezető-helyettessel. Az egész dolog rajtam keresztül megy át a munkaügyre – mondta némi büszkeséggel a hangjában. – Mikor tudna eljönni hozzánk?

– Hm, most épp a halottasházban vagyok. Egy ügyön dolgozom.

– Értem – felelte. – Bizonyára a pappal kapcsolatban. – Abból, ahogyan ezt kimondta, Nikki azt szűrte le, hogy Zach Hamner szerette éreztetni másokkal, hogy mindenről van tudomása. Hogy

ő az az ember, aki mindenre választ tud adni. Egy hús-vér enciklopédia. Mit akarhatott tőle?

Fejben végigfutott a napirendjén. Boncterem, utána Montrose, ha összejön, eligazítás, parókia...

– Mit szólna a holnaphoz?

– Reméltém, hogy még ma rá fog érni – mondta a férfi. Miután Heat nem válaszolt, folytatta: – Holnapra teljesen be vagyok táblázva. Esetleg találkozunk korán és reggelizzünk együtt valahol! Utána majd aláírja a papírokat. – Heat kissé tehetetlennek érezte magát a férfi szavaitól, de beleegyezett. Megkapta tőle egy lafayette-i étterem címét, majd megegyeztek egy hét órai időpontban, és egy utolsó gratuláció után letette a telefont.

– Mi hír a világutazóról? – kérdezte Lauren Parry. A boncteremmel szomszédos irodában ültek. A halottkém a barátnőjére pillantott a számítógép képernyőjéről. Az orvos az előírás szerinti védőruhát viselte, amit rendszerint vércseppek és egyéb folyadékok szennyeztek. Amikor észrevette szavai hatását, felkapta a mellette lévő szék-ről a plexiből készült védőmaszkot. – Beszélgessünk?

– Jól vagyok, kösz – felelte Heat. Már felvette a látogatóknak szánt tiszta overált, és most a keskeny szoba falának dőlve nézte az ablaküveg túloldalán sorakozó asztalokat. A 8-as számún Gerald Graf atya letakart holtteste feküdt.

– Hazudsz – mondta legjobb barátnője. – Ha nálad ez a jó állapot, nem akarom tudni, milyen a rossz.

Nikki Laurenre nézett.

– Oké, hadd helyesbítsek. Majd jobban leszek.

– Megrémítesz, Nikki.

– Jól van, elmondom. – Heat beszámolt Laurennek a reggeli meglepetésről, ami őt érte: Rook diadalmasan visszatért a városba, hogy megünnepelje megbízatásának teljesítését, amire Nikkit nem

hívta meg, és hogy még nyomorultabbul érezze magát, a férfi még csak rá sem telefonált, hogy közölje vele visszatértét.

– Ó – mondta Lauren összehúzott szemöldökkel. – Szerinted mi lehet a dolog mögött? Ugye nem gondolod, hogy... – Nem fejezte be a mondatot, csak megrázta a fejét.

– Hogy mi? – kérdezte Nikki. – Hogy összejött valaki mással? Mondd ki nyugodtan! Szerinted ez nekem nem jutott eszembe? – Nikki elhessegetett néhány sötét gondolatot. – Ha sokáig vagy egyedül, mindenféle dolgot kitalálsz, Lauren, és aztán egy hónap múlva kinyitod az újságot, ahol az összes gyanúd beigazolódik. – El-lépett a faltól és kihúzta magát. – Elég ebből. Visszajött. Majd tisztázni fogjuk. – Nem adott hangot a kételyeinek, de egyértelműen küzdött velük. – Örülök, hogy legalább ti jól elvagytok Ochoával.

Lauren meglepődött barátnője szavaitól, de aztán elmosolyodott. Hát persze, Nikki előtt nem maradhatott titokban a románcuk.

– Aha, minden rendben van köztünk.

Miközben az ajtó felé sétáltak, Nikki megszólalt:

– Biztos meg tudnálak utálni valahogy.

Két másik halottkém dolgozott az első és a harmadik asztalnál. Nikki, amikor belépett a boncterembe, halkán megismételte magában a jó tanácsot, amit Lauren adott neki még ifjonckorában. „Szájon át lélegezz, úgy becsapod az agyadat!” Mint mindig, most is majdnem teljesen bevált a módszer. De csak majdnem.

– Van egy-két szembetűnőbb megfigyelésem és néhány rendellenesség, amit szeretnék neked megmutatni – mondta Lauren Parry, amikor Graf holttestéhez léptek.

– A halál beálltának idejét jól becsültük meg. Este nyolc és tíz között történt. Én inkább az időszak végére tippelnék.

– Szóval úgy 9:30 körül lehetett? – kérdezte Heat.

– Kábé. – Lauren lapozott egyet a feljegyzéseiben. Nikki egy álló és egy fekvő helyzetű ember vázlatos ábráját pillantotta meg,

amikhez Lauren megjegyzéseket fűzött. – Itt vannak a nyomok és a jelek. A szemgolyókat és a nyakat már megbeszéltük – mondta a halottkém, miközben az említett helyekre mutatott a tollával. – Számos horzsolás és zúzódás van a testén. Fájdalmasak lehetnek, de nem halálosak. Nincsenek törött csontok. Mindez elég jól illik a szadomazo elméletbe.

Nikki kezdett arra gyanakodni, hogy az egész ügy csak egy túlzásba vitt éjszakai kaland volt, de nem akart elhamarkodottan ítélni.

– Tettem három apró felfedezést, amit érdemes lenne még le-tesztelni – mondta a halottkém. Átvezette Nikkit a termen az egyik tárolószekrényhez. Félrecsúsztatta az üvegajtót, majd kivette az egyik kék színű kartonból készült vödört. Heat emlékezett rá, hogy amikor Rook először itt járt és meglátta az edények tartalmát, megesküdött, hogy soha többé nem vesz csirkével teli vödört a gyors-éttermekben. Lauren kivett belőle egy apró műanyag fiolát, amin a GRAF név állt, és odaadta Nikkinek. – Látod ezt a kis darabkát?

A nyomozónő a fény felé tartotta a fiolát, aminek az alján egy aprócska sötét folt hevert.

– A pap egyik körme alatt találtuk – folytatta Lauren. – Mikroszkóp alatt olyan, mint ha egy darab bőr lenne, de nem egyezik a csuklópántok és a nyakörv anyagával. – Visszatette a fiolát a vödörbe. – Elemezni fogjuk a kis rosszcsontot.

Elsétált Nikkivel a párátlanító kamrához. Ide tették az áldozatok ruháit száradni, hogy a DNS-minták épek maradjanak az elemzésig. Számos véráztatta ruha lógott odabent, amiket barna papírlapok választottak szét. A kamra közelebbi végében Nikki megpillantotta Graf fekete ruháit és fehér gallérját. – Van valami érdekes ebben a gallérban. Találtunk rajta egy kicsi vérfoltot. Furcsállom a dolgot, hiszen rengeteg horzsolás van a testén, de a bőre sehol nem sérült meg a kezén vagy a válla felett.

– Értem – felelte Nikki a lehetőségeket mérlegelve. – Lehet, hogy a vér a támadójától származott. Vagy a gyilkosától.

– Vagy a dominától, ki tudja? – Laurennek igaza volt. Lehet, hogy csalásról van szó, de az is elképzelhető, hogy a pap partnere megvágta magát az együttlétük ideje alatt, majd elrejtette a ruhákat és elmenekült. – Ezt is elküldjük a 26. utcába DNS-vizsgálatra.

Lauren behívta az egyik segítőjét, akivel ketten az oldalára fordították a holttestet, felfedve ezzel annak hátát. Korbácsütések és zúzódások tömkelege borította a bőrét. A látványtól Nikki mélyet lélegzett az orrán át, amit azonnal meg is bánt. Összeszedte magát, és közelebb hajolt ahhoz a szabályos ütésnyomhoz, amire a halottkém mutatott a pap derekán.

– Ezek itt nem olyanok, mint a többi – mondta Lauren. Jó szeme volt a részletekhez, ami már sok esetben segítette Heat munkáját. Az egyik nemrégiben lezajlott nyomozás során észrevette azokat az ütésnyomokat, amiket egy orosz gengszter gyűrűje hagyott, miután megölt egy híres ingatlanmágnást. A holttest derekán lévő zúzódások körülbelül öt centi hosszúak voltak, téglalap alakúak, párhuzamosak és szabályos közönként követték egymást.

– Mintha kicsi létrafokok nyomai lennének – mondta Heat.

– Készítettem róluk néhány fényképet, mindet elküldöm majd neked a jelentéssel együtt. – Lauren bólintott az asszisztensnek, aki óvatosan visszafordította a tiszteletest a hátára, aztán távozott.

– Jó kis anomáliákra bukkantál – mondta Nikki.

– Még nincs vége, nyomozónő. – Lauren felkapta a papírjait. – Térjünk rá a halál okára! Fojtogatás által bekövetkezett fulladásra gyanakszom.

– Ma reggel mintha még haboztál volna – emlékeztette Nikki.

– Valóban. A jelek egyértelműek voltak, ezt már ott megmondtam neked. A fulladás egyenesen következett a körülményekből, a bőrnyakörvből, a szem bevezéséből és így tovább. Azért voltam bizonytalan, mert találtam olyan jeleket is, amelyek szívinfarktusra utalnak.

– A kék foltokra gondolsz, amiket az ujjbegyeken és az orrán láttam? – kérdezte Heat.

– Már elnézést, de ki itt a halottkém, én vagy te?

– Értem amúgy a dolog lényegét. A szívroham kizárhatná az emberölési szándékot.

– Akkor meg fogsz lepődni. A tiszteletesnek valóban szívrohama volt. Úgy tűnik, nem ez eredményezte a halálát, mert addigra már megfulladt, de elég szoros lehetett a verseny a két halálok között.

Heat ránézett a letakart holttestre.

– Azt is említetted, hogy cigaretta és alkohol szagát érezted rajta.

– A szervei állapota ezt igazolja. Ugyanakkor – mondta a halottkém Nikki szemébe nézve, miközben megemelte a leplet – nézd csak meg ezeket az égésnyomokat! Elektromos áram okozta őket. Valószínűleg egy TEIS-gép – mondta Lauren, a transzkután elektromos idegstimulációs berendezésekre utalva, amik hordozható villanygenerátorok voltak, és időnként a szexklubban látott kínzásokhoz is használták őket.

– Ismerem a TEIS-gépeket – mondta Nikki. – Volt dolgom velük még a bűnügyi osztályon.

– Akkor biztos azt is tudod, hogy nem szabad őket mellkason alkalmazni. – Lehúzta a leplet Graf mellkasáról, ahol súlyos elektromos égésnyomok látszottak, főleg a férfi szíve környékén. – Nekem úgy tűnik, hogy valaki igencsak meg akarta őt kínozni.

– A kérdés az, hogy miért? – morfondírozott Nikki.

Heat és a halottkém felment az első emeletre.

– Lenne egy kérdésem. Láttál már korábban ehhez hasonló esetet? – kérdezte Nikki.

– Ilyen súlyos, TEIS-gép okozta égésnyomokat? Nem, ilyet még nem. – Amikor a halottasház rendőrségi irodájához értek, Lauren újra megszólalt: – Viszont tudod, kinek az esetében láttak ilyet? Annál a színészgyereknél, aki folyton bajba keverte magát, és végül 2004 vagy 2005 környékén megölték.

– Az ifjabb Gene Huddlestonra gondolsz? – kérdezte Nikki.

– Igen, rá.

– De hiszen őt lelőtték! Valami drogüzlet kapcsán, nem?

– Igen. Még azelőtt történt, hogy elkezdtem itt dolgozni, de a szakmában arról beszéltek, hogy a testét elektromos égésnyomok borították. Eléggé vad gyerek volt. Azt hitték, ez is része lehetett a szórakozásának.

Az iroda üres volt. Nikki leakasztotta a kabátját, de mielőtt távozott volna, még leült az egyik számítógéphez. Bejelentkezett a rendőrségi szerverre, és lekért egy digitális példányt az ifjabb Gene Huddleston aktájáról.

Ahogy Nikki végigsétált a rendőrség előcsarnokán, egy nő, aki addig a kitüntettek fényképeit elkerítő kék bársonykötél mellett állt, odalépett hozzá.

– Elnézést, ön Heat nyomozó?

– Igen, az vagyok. – Heat megállt, és gyors pillantást vetett a nő felemelt kezére. Valaki úgy dönthetett, hogy abban az évben kiadja a vadászenszöveget a zsarukra még a rendőrsökön is, így Nikki ösztönösen óvatos volt. A nő azonban csak egy névjegykártyát nyújtott feléje, amin az állt: „Tam Svejda, a *New York Ledger* riportere”.

– Lenne pár perce, hogy feltehessek önnek néhány kérdést?

Heat udvariasan viszonzta a riportert mosolyát.

– Nézze, sajnálom, Ms. S... – Megint a kártyára pillantott. Nikki látta a nő nevét a kártya tetején, de nem tudta, hogyan ejtse ki.

– Szvej-da – segítette ki őt a riporternő. – Az édesapám cseh. Ne aggódjon, mindenki fennakad rajta. Hívjon csak Tamnek! – Rámossolygott Nikkire, kivillantva hibátlan, ragyogó fogait. Egész megjelenése egy szupermodellt idézett. Szőke, elegáns frizurát viselt, nagy, zöld szemében értelem és árnyalatnyi csintalanság tükröződött. Elég fiatal volt ahhoz, hogy komolyabb smink nélkül is emberek közé menjen. A magas, karcsú nő talán még a harmincat se töltötte be. Megjelenése inkább illett egy tévériporterhez, mintsem egy újságíróhoz.

– Rendben, köszönöm, Tam – felelte Nikki. – Most csak egy perce jöttem be, és utána rögtön el is kell mennem. Nagyon sajnálom. – Elindult az osztálya felé vezető ajtókhöz, de Tam nem tárgított. A nő elővette a jegyzetfüzetét, ugyanolyat, mint amit Nikki is használt.

– Egy perc éppen elég is lenne nekem, utána nem zavarnám tovább. Graf atya halálát véletlen vagy szándékos eredetűnek gondolja?

– Én se rabolnám sokáig az idejét, Ms. Svejda – felelte a nyomozó hibátlan kiejtéssel. – A nyomozás még korai fázisban tart, így nem áll módomban nyilatkozni.

A riporter felnézett a jegyzeteiből.

– Szenzációs gyilkosság történt, megkínóztak és megöltek egy papot egy szexklubban, és ön ennyivel akar lerázni? Egy szimpla „nem nyilatkozom” a válasza?

– Öntől függ, mi kerül a magazinjukba. A nyomozás még csak nemrég kezdődött el. Ígérem, hogy ha van valami, amit megoszthatunk önnel, megteesszük. – Ahogy a profi kihallgatókhöz illik, Heat még azzal is információt szerzett, hogy ő válaszolt mások kérdéseire. Abból, hogy Tam Svejda a Graf-ügy felől érdeklődött, azt szűrte le, hogy nem csak neki tűnt úgy, hogy az eset nem csupán egy egyszerű gyilkosságról szól.

– Rendben – mondta a riporter, majd szemrebbenés nélkül folytatta: – Mit tudna nekem mondani Montrose kapitányról? – Heat a riportert figyelte. Ezzel a témával kapcsolatban sem akart nyilatkozni, de tudta, hogy most óvatosabban kell megválogatnia a szavait. Tam Svejda fog majd cikket írni erről, nem ő, és nem akart ihletet adni egy jöttment firkásznak egy olyan cikkhez, ami a titkolózó és szófukar rendőrökről szól. Végül Svejda törte meg a csendet. – Ha ez kellemetlen téma, nem teszek róla említést az anyagomban. Az a helyzet, hogy elég sok olyan dolgot hallani mostanában a kapitányról, ami rossz fényt vet rá, de ha ön más irányba tudna terelni engem, azzal a főnökének is segítene... Feltéve, hogy tévesek a híresztelések.

Heat óvatosan fogalmazott.

– Ugye nem gondolja, hogy foglalkozom holmi pletykákkal? Azt hiszem, azzal segíték önnek a legtöbbet, ha folytatom a munkámat Graf atya halálának ügyében, hogy korrekt információkat szolgáltatassak önnek. Mit szól hozzá, Tam?

A riporter bólintott, és eltette a füzetét.

– Meg kell mondanom, Jamie nem hazudott magáról. – Látva Nikki bosszús tekintetét, folytatta: – Már mint az önről írt anyagában: hogy milyen nyomozó, és hogy milyen nagyszerűen helytáll. Rook tényleg jó munkát végzett. Ezért kapja mindig ő a címlapsztorikat és a Pulitzer-díjakat.

– Igen, jól csinálja. – Jamie, gondolta Nikki. A nő Jamie-nek szólította Rookot.

– Látta a reggeli kiadásunkban azt a fényképet róla azzal a cicababával, Jeanne Callow-val? Az a rosszfiú nem tétlenkedik, az biztos.

Nikki egy pillanatra lehunyta a szemét, azt kívánta, hogy Tam Svejda váljon köddé, majd megint kinyitotta. Nem teljesült a vágya.

– Késésben vagyok, Tam.

– Ó, menjen csak nyugodtan! És adja át az üdvözetemet Jamie-nek, ha legközelebb beszélnek.

Heatnek az volt az érzése, hogy nem csak a jegyzetfüzet volt a közös benne és Tam Svejdában. Lehet, hogy a riporter is osztoztak.

Amikor Heat nyomozó belépett a gyilkossági osztályra, Montrose kapitány az irodájában ült, háttal az üvegfalnak. Az ablakon keresztül nézte a Nyugati 82. utcát. Talán látta, amikor Nikki behajtott az épület melletti parkolóba, de ha így is volt, a kapitány a jelek szerint nem akarta megkeresni őt. Heat gyorsan átnézte a map-páját, hogy történt-e valami, amíg távol volt, de semmi olyat nem talált, ami nem várhatott. Zakatoló szívvel lépett a kapitány ajtajához. Amikor a férfi meghallotta a kopogást, nem fordult meg, csak

a kezével intett neki, hogy lépjen be. Heat bement, becsukta maga mögött az ajtót, és némán nézte Montrose tarkóját. Őt végtelennek tűnő másodperc elteltével a kapitány kiegyenesedett, megfordult a székével és Nikkire nézett. Úgy tűnt, mintha valami transzból tért volna vissza a valóságba.

– Ahogy hallom, elég sűrű napja volt – mondta a férfi.

– Mondhatni, akciódús, kapitány. – Montrose egy üres székre mutatott, Heat pedig leült.

– Elcserélné az enyémmre? Én egy sarokban ülve töltöttem a dél-előttöt a zsarupalotában – mondta a Police Plaza 1-re, vagyis a főkapitányságra utalva, majd megrázta a fejét. – Bocsánat. Megígértem, hogy nem fogok panaszkodni, de előbb-utóbb úgyis kimondtam volna.

Nikki tekintete az ablakpárkányra és a rajta nyugvó, Montrose-t és Paulettát ábrázoló fényképre tévedt. Akkor döbbsent rá, hogy a kapitány korábban nem az ablakon bámult ki, hanem a fényképet nézte. Közel egy éve történt, hogy egy ittas sofőr elütötte a nőt egy zebránál. Montrose higgadtan viselte vesztesége fájalmát, de látszott az arcán, hogy még mindig mennyire megviseli a dolog. Nikki hirtelen azt kívánta, bárcsak ne jött volna be beszélgetni vele, de már késő volt.

– Mi miatt hívott korábban? – kérdezte a kapitány.

– Graf atyával kapcsolatban. – Nikki a férfi arcát figyelte, de semmi reakciót nem tudott leolvasni róla. – A szadomazo szemzőget vizsgálom meg először.

– Teljesen ésszerű döntés. – Egyetlen arcizma sem rezdült.

– Emellett több jel is arra utal, hogy valaki átkutatta a parókiát, és egy-két tárgy is eltűnt. – Nikki feszülten figyelte, de a kapitány tekintete nem árult el semmit. – Odaküldtem Hinesburgöt, hogy nézzen körül.

– Hinesburgöt? – Végre valami reakció.

– Tudom, tudom, hosszú történet. Én is körül fogok majd nézni, hogy alátámasszam az eredményeit.

– Nikki, ön a legjobb a szakmában, akit valaha láttam. Még engem is túlszárnyal, ami, valljuk be, rohadt nagy elismerés. Az a hír járja, hogy lassan előléptetést kap, és nem is tudnék elképzelni erre alkalmasabb embert. Én magam javasoltam rá, bár ez nem valami nagy adukártya a jelenlegi helyzetemet tekintve.

– Köszönöm, kapitány, ez sokat jelent nekem.

– Szóval, miről akart velem beszélni?

Heat megpróbálta úgy feltüntetni a dolgot, mintha valami lényegtelen dologról lenne szó.

– Csak rá akartam kérdezni valamire. Amikor ma reggel elmentem a parókiára, hogy ellenőrizzem az áldozat személyazonosságát, a házvezetőnő azt mondta, hogy ön is ott járt tegnap este.

– Így történt. – A kapitány előre-hátha billegett a székével, de állta Heat tekintetét. A nő acélos villanást látott a férfi szemében, és érezte, hogy saját határozottsága kezd szertefoszlni. Tudta, hogy ha felteszi a kérdést, amit ki akart mondani, olyasmit indít el vele, amit nem lehet visszafordítani. – És? – kérdezte Montrose.

Nikki úgy érezte, mintha zuhanna. Mit feleljen erre? A férfi kiszámíthatatlan viselkedése, a belső elhárításról származó híresztelések és a média növekvő érdeklődése után még vonja kérdőre a kapitányt? Heat csak egy kérdéshírnagy volt attól, hogy úgy kezelje őt, mint egy gyanúsítottat. Mindent átgondolt korábban ezzel a beszélgetéssel kapcsolatban, csak egy dolgot nem: képtelen volt tönkretenni egy barátságot pusztán pletykákra és látszatra alapozva.

– Csak a véleményére voltam kíváncsi. Tudni akartam, talált-e ott valamit.

Vajon rájött a kapitány, hogy hazudik neki? Nikki nem tudta megállapítani. Nem akart abban a szobában lenni.

– Nem, semmi hasznosat – mondta a kapitány. – Folytassa a vizsgálatot az eddigiek szerint! – Jelezve, hogy pontosan tudja, miért tette fel Nikki a kérdést, folytatta: – Tudja, Nikki, talán furcsának tűnik, hogy én, a körzet rendőrkapitánya személyesen foglalkozom egy eltűnt személlyel. Ha majd megkapja az előléptetést, ön

is rá fog jönni, hogy a munka egy ilyen pozícióban sokkal inkább a látszatról és a gesztusokról szól. Bánni fogja, ha erre nem figyel oda. Ha eltűnik a körzet egyik magas rangú lakosa, egy pap, mi mást tehetne? Én mindenesetre nem Hinesburgöt küldtem volna kivizsgálni az ügyet, az biztos.

– Persze, hogy nem. – Nikki észrevette, hogy a kapitány az ujján lévő ragtapaszt tapogatja. – Megsérült a keze.

– Ez itt? Kutya bajom. Penny megharapott ma reggel, amikor kifésültem egy szőrösömöt a mancsából. – Montrose felállt székéből. – Így bánik velem most az élet, Nikki Heat. Még a saját kutyám is ellenem fordul.

Miközben Nikki visszasétált az asztalához, úgy érezte, mintha ólomcipőben sétálna a víz alatt. Egy hajszál választotta el attól, hogy tönkretegy a kapcsolatát a mentorával, és csak a hirtelen rögtönzött beszélgetésnek köszönhetette, hogy megúszta a dolgot. Tévedni ugyan emberi dolog, de Nikkinek fontos volt, hogy soha ne hibázzon. Fortyogott benne a düh, amiért hagyta, hogy eltereljék a figyelmét a pletykák, ezért úgy döntött, hogy a munkájára, a rendőri szolgálatra összpontosít, és nem engedi, hogy a mendemondák eltérítsék őt a céljaitól.

Egy ikon villogott a számítógépe monitorján, ami azt jelezte, hogy megérkeztek az archívumból a lekért anyagok. Nem is olyan régen egy ilyen lekérdezés legalább egy napba vagy egy személyes látogatásba telt volna, hogy gyorsabb legyen a folyamat. Yarborough osztályvezető-helyettesnek köszönhetően azonban a New York-i rendőrségnek sikerült felzárkóznia a 21. század szintjére, így az esetekről szóló akták mind elérhetőek voltak digitálisan. Néhány perccel a kérvényezést követően Heat nyomozó számítógépén ott várt a 2004-ben lefolyt vizsgálat PDF-fájlja.

Megnyitotta az anyagot, ami az ifjabb Gene Huddleston meggyilkolásáról szólt. Egy Oscar-díjas mintapolgár tékozló gyermeke volt, akinek kiváltságos és fényűző élete az alkoholizmus tragikus

örvényébe süllyedt. Két egyetemről is kirúgták közszeméremstés és drogfogyasztás miatt, aztán kábítószerterjesztő vált belőle, és végül erőszakos halált halt. Először gyorsan átlapozta az anyagot, azokat a fényképeket keresve, amiket Lauren Parry említett a TEIS-gép okozta égésnyomokkal kapcsolatban, de elsőre nem találta meg őket. Megszokásból megkereste azt az oldalt, ami a nyomozásban részt vevő szakembereket listázta. Kíváncsi volt rá, ismeri-e valamelyiküket. Hirtelen megakadt a szeme az ügyet vezető nyomozó nevéen, amitől azonnal görcsbe rándult a gyomra.

Hátraesett a székében. Szótlanul bámulta a képernyőt.